

The Pastoral Politics Of Facebook

Alexandros Schismenos

A cloud is haunting the world, the Internet cloud.

When, on February 1848, the Communist Manifesto by K. Marx and Fr. Engels was published, the labor movement, especially in England, where the incendiary book was printed, already had an experience of decades of struggle and had already created self-organized democratic structures of self-education and collective action. The two radical writers recognized a "spectre" that haunted Europe in the activity of social movements, the rise of radical politics and the insurrectional dynamics that, in the same year, 1848, gave birth to the revolutionary surge called "The People's Spring" that shook the foundations of European political authorities. The Communist Manifesto did not create this movement, but it was part of this movement, an attempt to incorporate the new revolutionary imaginary significations into a new normative schema, in terms of a "scientific" philosophy of history with a messianic aspiration, which claimed the ability to predict the future of social-historical dynamics, effectively obscuring the social-historical. Carl Von Clausewitz noted that strategic manuals always come after the end of the battle[2]. But is this also the case with political manuals?

If we consider the Communist Manifesto as an archetypal example, we can see it as a rather distorting mirror, where the activities of its contemporary social movements were refracted through the lens of theory on the temporal horizon of history and, beyond that, on the transcendent horizon of eternity. From this transcendent, ultimate, immovable, imaginary horizon, within which human creativity is reduced to "the laws of history", theory derives its normative character.

In this way, the Communist Manifesto became an authority in itself, a set of principles for political action, the beginning of a new causal chain of motives, intentions, and planning that cannot be understood without reference to it. Prior to Das Kapital and in anticipation of Das Kapital, the Communist Manifesto obtained, by imposing a revision of the past in terms of a prophetic confidence proclaimed in the present before the future, the paralyzing force of a sacred document.

On February 2017, another manifesto was released, which at first seems to have nothing in common with the Marxist document. It was the Facebook Manifesto, written by the creator and founder of the dominant social network, the young multi-millionaire Mark Zuckerberg.

Unlike the Communist Manifesto, the Markian Manifesto (let's call it like the Gospel) did not have a problem of distribution nor printing costs. It was not addressed to the working class, or to some local / regional society, but to the whole of humanity directly. There was no restriction of distribution or reproduction, since it was shared with 1.9 billion people / users of the medium. It does not threaten the ruling elites or the ruling class, at least explicitly. It did not come out of the streets and the people nor does it refer to the streets and the people, but from the highest peak of the social pyramid, some Manhattan penthouse. It is not going to be banned, nor is it going to be transformed into a sacred document.

Yet, in essence, it is inspired by similar motives, namely the imposition of a normative schema on a diverse new social phenomenon, in order to reshape it into a political instrument. Like the Communist Manifesto, it uses descriptive terms in a regulative manner and refers these regulations to a necessity abstractly attributed to history. Like the Communist Manifesto, it aspires to start, through regulation and central planning, new social processes and actively influence the

dynamics of social relations. And to transform, to put it schematically, the social interactions of active people into the political capital of a collective organization, in our case, Facebook.

Is it worth taking such a move seriously? Zuckerberg is neither Marx, nor Engels, and Facebook is not a movement, but digital media have proven and prove every day, at least since the global crisis of 2008 , that they are tools of unpredictable political influence. The current president of the United States, D.J. Trump, said on March 16, 2017 that if there was no Twitter, he would not have been elected and it is possible that the same medium will bring his downfall as well.

But besides the ridiculousness, the admission that the most powerful political seat in the world can be hijacked with a series of nonsense in 140 characters has its own significance. Traditional systemic political mechanisms were the last to understand, after the Trump election and amidst a cyber war in which U.S. institutions are under attack by espionage, leaks and revelations, the fact that we live in the digital era. We understood it during the December 2008 riots in Greece, when rebellious students were communicating via SMS, but it was understood worldwide in 2011, during the Occupy World Movement and the Arab Spring, social outbursts that spread through the Internet. What we called an ontological revolution[3], is the creation of a new ontological field for the projection of social imaginary significations, for the dissemination of knowledge, for the reconstruction of the individual self-image and the formation of imaginary communities. The digital world expands in every social field, through individual activity diffused on a quasi-universal level, and constitutes a virtual social sphere, a digital magma of visualized significations associated with reality in terms of information transmissibility and user interconnectivity.

As the traditional forms of political representation and identity politics collapse, new social imaginary

identifications emerge on the Internet, which, under the schema of cinematic nostalgia[4], are formulated not in reference to social reality but to virtual constellations of figurative symbols, where truth values are relative, where falsification and verification are not valid, since propagation time has been shortened so much that each independent information becomes a quasi-undifferentiated element in a continuous information flow. Not only is communication time condensing, but the space of information dissemination expands indefinitely, as much as the possibility of global instantaneous dispersion is realized.

The metaphysics of Cyberspace consists in the fact that while this space seems infinite as it expands from within in proportion to the creation of web pages, it is also a space without extent, without distance. We have the dual invention of a spatial time where the past is constantly present and a chronological space where extent and distance is absent.

The global temporality that is formed in and through the Internet is at the same time synchronic and diachronic, but not in accordance to social time, which is essentially local. Direct accessibility flattens the critical significance of information within a continuous flow, where information sets can be articulated into pseudo-narratives, and where it is the quantity of information that ultimately constitutes a quality of meaning, however absurd. The fundamental properties of the Internet, speed and condensation express precisely this principle of expansion through contraction.

Without a common criterion of value or truth, which, in the non-digital world, is offered, at least partially, by the social-historical reality and the real limitations imposed by society as the "objective" (in the sense that it transcends subjectivities) world and by the "objective world" itself as nature, the only criterion of value remaining is popularity.

At the same time, every marginal idea, either radical and

liberating or reactionary and obscurantist, shares now an ability of propagation, previously limited to the dominant discourse, so that every individual or group share, at least in theory, the same potential public audience, that is, the whole of digital humanity. Without proof of validity, validity is gained and lost through the flow of information itself, contrary to what happened when the dissemination of information depended on the validity of the source. New funding tools, such as crowdfunding, available on the "visible" public surface of the Internet, offer opportunities to projects that would be hopeless. This visible public surface seems unlimited in range but is limited in scope, as a small part of the whole Internet, under which the invisible areas of the Deep and Dark Web lie.

This situation offers countless possibilities for worldwide spreading of "fake news", multiplying their influence in accordance to the disintegration of traditional institutions. As one should expect, the digital time of information flow quickly drew the political time of decision-making to its immediate and momentary pace, since information has a power of authority. But now it is not the legitimate or verified information which allow established authorities to plan for the future, nor the distorted information of the official propaganda mechanisms which allow authorities to manipulate the present, but information itself as a form of authority, information itself as a mechanism of regulation or deregulation, diffused to all points of the horizon, reconstructing the past and deregulating the future. It does not seem so important anymore to correlate information with some external reality if information can shape realities, creating alternative narratives.

As we know, social-historical temporality is always open to interpretations, since the social-historical is the field of every interpretation, and that makes the past as fragile as the future, conditioned by the present.

In the social media, time, if measured by information, is never crystallized to an inaccessible past, but the past is constantly present. Facebook recently introduced a "legacy" function that allows friends and relatives to manage, to inherit, the Facebook profiles of their recently deceased. Each user can appoint a friend as his/her page manager in case he/she dies, and if this fashion expands, in the immediate future, each user may become a memory bank himself/herself, a cloud of dead avatars around the star of the living user. At the same time, however, this living user, guardian and heir of the future, of an entire digital ancestral community, may see his/her digital influence multiply accordingly, since he/she will be the guardian of the most lasting memory invented by humanity, the digital profile. Which, being composed by fragments of the user's self-image and his/her interaction with other users, constitutes both a self-exposition and self-concealment, a self-reconstruction not limited by the body and the directness of actual human presence.

Multi-billion social media companies exploit a new kind of capital, the communication of the users themselves. Facebook now has a vast net worth capital, but it does not depend on the production of a product or the participation in an investment but on the activity of its users. Use value is exchange value in this field and the product, which is communication itself, is provided by the user. The product is the user himself, since profit is essentially generated by inter-subjective communication. This capital is inherently profitable, as its surplus value is net worth value, generated not by the exploitation of overwork, that is, the exploitation of the working part of individual time, but by the exploitation of recreation, that is, the exploitation of the "free" part of individual time. If all users decided to abstain from the medium, Facebook would collapse together with its net worth capital. The ability of the medium to generate profit equals the ability of the medium to generate communication, that is, the ability of the medium to form a

community, a capacity that depends on each user individually, since Internet communities are imaginary communities of subjective identification, i.e. fragile. These imaginary communities cannot fully integrate the person. This makes every imaginary digital community fragile, but with strong penetrative dynamics, circulating from the private space to the public without the risk involved in any personal physical participation in the physical public space.

On Facebook everything is recorded, while face-to-face conversations are not. But Facebook users are much more prone to misunderstandings, pompous opinions and insults than they would be in a face-to-face confrontation. It seems that the instinct of danger is primarily physical, or ultimately, that we are more ashamed before the presence of the others than before our face mirrored on the screen.

Let's go back to the Markian manifesto, which was duly noted in the U.S. where social media were used to "crush" politics. Let us simply point out that this would not have been possible without the devaluation of traditional political institutions and norms. As it would not have been possible without the globalization of the economy, the expansion of the doctrine of growth, and the sense of a social and moral degradation that irreparably weakened the "tradition of authority" of modernity.

The founder of Facebook seeks to fill the power vacuum that opens up beneath the broken bridges between authority institutions and social reality, in a more modern manner than the strategy used by Trump and the alt (ernative) far right. He sees the medium as an instrument for substituting the institution and proposes to complete the colonization of institutions by digital media, replacing the institution with the instrument, re-defining politics in terms of digital communication.

His manifesto[5] begins as follows: "To our community. On our

journey to connect the world, we often discuss products we're building and updates on our business. Today I want to focus on the most important question of all: are we building the world we all want?"

He goes to present his own, simplistic, philosophy of History, which is a story of communication. "History is the story of how we've learned to come together in ever greater numbers – from tribes to cities to nations. At each step, we built social infrastructure like communities, media and governments to empower us to achieve things we couldn't on our own."

Let's briefly examine this point. First of all, the historical hierarchy that Zuckerberg proposes, placing the community first, the medium of communication after, the government at the end, is the schema of a simplistic metaphysics of history as progress. But this reveals his ambition. He addresses an existing community as the owner of the dominant medium clearly aspiring to governance: Facebook's upgrade to an institution of social association and co-ordination of social action alongside and beyond traditional institutions.

Hence the correlation of community, media, and government under the class of things that help us achieve things that we could not achieve "alone".

To which community is the manifesto addressed? What does "our community" mean? Obviously it means Facebook users in total. But is this community similar to the community, let's say, of newspaper readers? Obviously not. Because newspapers offer content not produced by the public itself but by journalists who are (supposedly) judged by public opinion in the public domain and must provide evidence to support the facts, so that newspapers (supposedly) constitute an essential part of modern public space and public time without taking up or replacing public space and public time.

However, social media have no content, but just a function.

The content is created by the user of the function without the need of evidence, the content is given by the users, the public audience themselves are the authors and the readers. So every imaginary digital community is both private and public at the same time, and every user is both an individual and a member of the community in an indeterminate manner, while the only criterion is not deliberation, but popularity. Thus, the essential part of public consultation that (supposedly) newspapers serve, that is, keeping the public informed and authorities checked, is further degraded.

Therefore, the Facebook user community, defined as the set of social media users, is a community of functional, tautological identification, without any specific moral or political or cultural content. It is therefore a community that is potentially universal in the most trivial sense. Potentially, but not actively.

Zuckerberg understands that and tries to take advantage of the situation by equating Facebook's community to the global community. "In times like these, the most important thing we at Facebook can do is develop the social infrastructure to give people the power to build a global community that works for all of us.", he declares. That is, through Facebook, Zuckerberg aspires to reshape the existing global digital community into a political global digital community, a community that works in common for common purposes. But we have already noticed that the absence of common goals, beyond the common purpose of promoting individual purposes through a universal communication tool, is what makes the Facebook community a global, if trivial, one.

Let us also notice that this community, defined as a global community, seems to exceed and overlap every society by reversing the classical distinction between community (*Gemeinschaft*), defined by common ethics and customs, and society (*Gesellschaft*), defined by impersonal institutions.

Does Zuckerberg's proposal provide any place for a digital democracy? It should be clear from the above that no. How does he visualize the social infrastructure he will offer? He introduces new features in Facebook software that will allow the creation of "meaningful groups" around social and political demands in particular regions. The application will connect people who are interested in related issues and live in a particular area, around a common goal, aspiring to link these imaginary communities to their local territorial terrain. So, of course, it localizes activity inversely, as this function also works as a classification and identification of regions. The members of such a community are certified as residents of a region, ex post.

And of course, these local digital meaningful communities are organized not around some collectivity, but around a personality, since the individual is the only inalienable element and the vector of the essential dynamic of the medium. This person is called the "leader" and acts as a user / node around whom the regional community is formed within the expanded global user community. As we can see, the dominant oligarchical schema of political representation is kept intact, and Facebook paves the way for the campaigns of the political "leaders" of the future.

Facebook, a private digital communications company, a privately-owned company that does not generate nor create anything, explicitly aspires to become the model of the political institution of the future. Zuckerberg aspires to regulate the uncontrolled activity of trolls, false news, information and chatting for the explicit purpose of controlling the uncontrolled actual political and social movements by integrating them into a regulatory model of digital communication. In a peculiar manner, he combines Alexander Hamilton's centralist governance programme with Jurgen Habermas' communicative democracy project.

Let us not fall into the trap of Zuckerberg, who wants to

further exploit social media communication in order to create a form of governance under a single company, which, like the Catholic clergy and the Communist party before, displays the abusive claim that it represents mankind.

So let's not laugh at the initial parallelism of the Communist Manifesto with the Facebook Manifesto. It is better to see how the latter intersects with central political issues that emerge in the struggle for free public space and space on a global horizon. That is,

(a) the issue of political representation and democratic deliberation, which Zuckerberg degrades to a technical and functional procedure.

1. b) the issue of the commons that Zuckerberg obscures, by defending the means of communication itself but not the right to free communication.
2. c) The issue of the institution of the political community that Zuckerberg identifies with the community of Facebook users, that is, the community that he himself, like another baron, exploits for his own personal profit.

In other words, the result of the Zuckerberg Habermasian-Hamiltonian hybrid would not create a global digital democracy, (a global "digital democracy" is an obscure idea in itself, since democracy requires the actual presence of the individual and roots in locality) as he declares, but some global digital neo-feudalism with himself on the throne, corresponding to the global economic neo-feudalism. Perhaps Zuckerberg's Manifesto will become a historical joke, as opposed the Communist Manifesto. However, they share the same ambition, the ambition to regulate the future, and both texts can be classified in the tradition of pastoral politics.

[1] This article was originally published in Greek, in the

Kaboom journal (issue 2, May 2017). See also:
<https://kaboomzine.gr/kaboom-2-contents/>

[2] C. Von Clausewitz, Vom Krieg, III, Strategie, 72

[3]

<https://www.socratesjournal.com/index.php/socrates/article/view/146>

[4]

<https://www.socratesjournal.com/index.php/socrates/article/view/109>

[5]<https://www.facebook.com/notes/mark-zuckerberg/building-global-community/10154544292806634/>

Ομιλία του Julian Assange B-FEST 5 | Julian Assange on B-Fest 5

Ο Julian Assange στο 5ο B-Fest | 28/5/2016.

Παρακάτω η ομιλία του με θέμα: **Wikileaks, TTIP & Ψηφιακά Δικαιώματα/ IoT**

Ομιλητής: Julian Assange (Wikileaks, μέσω ζωντανής τηλεδιάσκεψης)

Συντονιστές: Chris Spannos (New Internationalist Mag, teleSUR English), Αντώνης Μπούμας (περιοδικό Βαβυλωνία)

Julian Assange on B-Fest 5 | Athens | 28/5/2016.

His speech on: **Wikileaks, TTIP & Digital Rights / IoT**

Speaker: Julian Assange (Wikileaks, via live conferencing)

Moderators: Chris Spannos (New Internationalist Mag, teleSUR English), Antonis Broumas (Babylonia magazine)

[vimeo id="168491528"]

Θα Ενισχύσει το “Internet Of Things” τις Δυνατότητες της Επιτήρησης;

Chris Spannos

Μετάφραση: Στέφανος Μπατσής

Πόσο συχνά έχετε αφήσει ανοιχτή την πόρτα του ψυγείου, ψάχνοντας τι υπάρχει για να φάτε; Αυτή η δημοφιλής και εκ πρώτης όψεως αγαθή πράξη είναι μία μεταξύ πολλών άλλων που, σύμφωνα με τον Διευθυντή της Αμερικανικής Εθνικής Υπηρεσίας Πληροφοριών, James Clapper, μπορεί σύντομα να αναδειχτεί ως πηγή πληροφοριών που θα χρησιμοποιείται για τη διαχείριση και –αναμφισβήτητα– τον έλεγχο των πολιτών και των καταναλωτών.

Μέρος ενός κινήματος που αναφέρεται ως “Internet of Things” (IoT), το καινούριο «έξυπνο-ψυγείο» και ο «έξυπνος-φούρνος» της Samsung είναι τα τελευταία προϊόντα της σειράς «έξυπνο-σπίτι» που επιχειρούν να ενσωματώσουν όλες τις συσκευές, τις εφαρμογές, και τα αντικείμενα που χρησιμοποιούν αισθητήρες και δίκτυα πληροφοριών σε όλα τα σπίτια, τις επιχειρήσεις, τους χώρους εργασίας και τα αυτοκίνητα. Θεωρείται ότι θα αποτελέσει την επόμενη επανάσταση των υπολογιστών και προβλέπεται να αναδειχθεί σε μία βιομηχανία πολυ-τρισεκατομμυρίων δολαρίων μέσα στην επόμενη δεκαετία. Ωστόσο, αυτό που είναι άγνωστο σε πολλούς είναι ότι αυτά τα πράγματα μπορούν να μεταμορφωθούν σε μυστικές συσκευές παρακολούθησης.

«Στο μέλλον, οι μυστικές υπηρεσίες μπορεί να χρησιμοποιούν το IoT για ταυτοποίηση, επιτήρηση, παρακολούθηση, εντοπισμό τοποθεσίας και στρατολόγηση ή για να αποκτούν πρόσβαση σε δίκτυα ή πιστοποιήσεις χρηστών», ανέφερε ο Clapper σε δημόσια κατάθεση στην Αμερικάνικη Γερουσία την Τρίτη.

Η «έξυπνη-τηλεόραση» της Samsung έγινε γνωστή στο κοινό για την ικανότητά της να ακούει κρυφά τους χρήστες που μιλούσαν μεταξύ τους, ενώ έβλεπαν την αγαπημένη τους εκπομπή. Εξίσου αβλαβή παιχνίδια, όπως η Barbie της Mattel που ενεργοποιείται μέσω Wi-Fi, μπορεί να χακαριστεί και να μεταμορφωθεί σε κούκλα κατάσκοπος κρυφακούγοντας προσωπικές συνομιλίες μεταξύ παιδιών, κουκλών και γονέων – οι οποίοι δεν γνωρίζουν ότι η ιδιωτικότητά τους παραβιάζεται. Με τον ίδιο τρόπο μπορούν να χρησιμοποιηθούν εσωτερικά μικρόφωνα σε αυτοκίνητα για να καταγράψουν κρυφά τους επιβάτες και να στείλουν τις συνομιλίες τους σε τρίτα μέρη.

Πολλές επιχειρήσεις –μεταξύ αυτών η Apple, η General Electric, η Nike και η Google– επενδύουν σε τεχνολογίες που θα συνδέουν καθημερινά αντικείμενα με το IoT και θα επεξεργάζονται τις πληροφορίες των χρηστών μέσα από υπηρεσίες cloud. Η αναμενόμενη αύξηση των δεδομένων που παράγονται από τους χρήστες έχει προκαλέσει ανησυχία στους ειδικούς για το ότι βαδίζουμε σε μία κλιμάκωση της επιτήρησης. Οι υπηρεσίες επιβολής του νόμου και οι μυστικές υπηρεσίες μπορεί να αρχίσουν να δίνουν εντολές στη Samsung, στη Google, ή σε πωλητές άλλων διαδικτυακών συσκευών, αναγκάζοντάς τους να επιβάλουν μια ενημέρωση ή να γυρίσουν έναν ψηφιακό διακόπτη για να υποκλέψουν τις προσωπικές συνομιλίες ενός στόχου.

Αυτές οι τάσεις ακολουθούν τις ήδη υπάρχουσες ανησυχίες για την κυβερνητική κατασκοπεία. Το 2013, ο πρώην ανάδοχος έργων της NSA (Εθνική Υπηρεσία Ασφάλειας), Edward Snowden, αποκάλυψε ότι η υπηρεσία των Η.Π.Α. και οι συνεργάτες της παρακολουθούσαν παράνομα πολίτες στο εσωτερικό και το εξωτερικό, καθώς και ότι κατασκόπευαν προέδρους και πρωθυπουργούς άλλων κρατών. Έκτοτε, διάφοροι ιδεολογικοί

κύκλοι, ομάδες για τα ανθρώπινα δικαιώματα και πολίτες παγκοσμίως κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου για την εξάπλωση της παράνομης συλλογής πληροφοριών μέσω της καταπάτησης της ιδιωτικότητας, των αστικών ελευθεριών και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Τον τελευταίο χρόνο, η Privacy International έχει αποκαλύψει παρακολουθήσεις στην Ουγκάντα, στο Πακιστάν, στην Κολομβία και τη Σιγκαπούρη. Η Διεθνής Αμνηστία έχει προειδοποιήσει ότι οι κυβερνήσεις «σκουπίζουν» ηλεκτρονικά δεδομένα κάθε είδους και ότι η Βρετανική κυβέρνηση «είναι μεταξύ των βασικών ενόχων». Τον Δεκέμβρη, η PEN International επέδειξε σοβαρές ανησυχίες σχετικά με «τον υπερβολικό βαθμό ελέγχου που οι τουρκικές αρχές προσπαθούν να ασκήσουν πάνω σε νόμιμες, δημόσιες συνομιλίες στο διαδίκτυο». Στην Πολωνία, χιλιάδες συνειδητοποιημένοι πολίτες τον τελευταίο καιρό διαδηλώνουν κατά της κυβερνητικής επέκτασης των μέσων παρακολούθησης. Και τώρα ο Clapper προειδοποιεί σχετικά με τη χρήση του IoT για τη συλλογή πληροφοριών. Ο κόσμος είναι ανήσυχος.

Η επιτήρηση εγείρει πολλά πολιτικά και εθνικά προβλήματα. Χωρίς νομική κάλυψη, η παρακολούθηση στρεβλώνει τις δημοκρατικές αρχές και πρακτικές. Οι κυβερνήσεις υποστηρίζουν ότι είναι προς το συμφέρον της εθνικής ασφάλειας το να συλλέγουν κρυφά πληροφορίες από τους πολίτες. Έρευνες δείχνουν ότι οι ίδιες κυβερνήσεις επιθυμούν να έχουν πρόσβαση σε εταιρικούς λογαριασμούς ώστε να ψάχνουν τα αρχεία καταναλωτών. Ενώ ο κόσμος οικειοθελώς μοιράζεται και αποκαλύπτει προσωπικά στοιχεία για τους ίδιους, τις οικογένειες και τους φίλους τους στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης κάθε μέρα, το Αμερικανικό Υπουργείο Άμυνας έχει μελετήσει εκτενώς πώς να επηρεάζει αυτούς τους χρήστες. Και το Facebook αμφιλεγόμενα ψάχνει να μάθει πώς να ελέγξει τα συναισθήματα των χρηστών με το να χειρίζεται τη ροή των ειδήσεών του.

Η κυβέρνηση και η επιχειρηματική δύναμη έχουν εξαπλωθεί μέσω των διαύλων της επικοινωνίας και της τεχνολογίας της πληροφορίας. Το "Internet of Things" θα επιτρέψει περαιτέρω

αυτή την εξάπλωση μέσω της σύνδεσης των συσκευών. Όσο πιο πολύ οι αρχές υποκλέπτουν πληροφορίες από τους παρόχους υπηρεσιών και τις υπηρεσίες cloud, τόσο οι αθώες στιγμές της καθημερινότητας –το μαγείρεμα, η οδήγηση, το παιχνίδι, η χαλάρωση μπροστά από την τηλεόραση– θα γίνουν πλούσιες πηγές συλλογής πληροφοριών, που θα τροφοδοτούν τις κυβερνήσεις και τις εταιρείες σχετικά με τις προσωπικές επιλογές και κοινωνικές συμπεριφορές, από τα πιο μικρά μέχρι και τα πιο μεγάλα. Με τόση πολλή τεχνολογία βέβαια, το ρίσκο βρίσκεται στο πώς θα εφαρμοστεί. Αν οι άνθρωποι είχαν προτεραιότητα, τέτοια δεδομένα θα μπορούσαν ιδανικά να τροφοδοτούν με πληροφορίες την κυβέρνηση και τις επιχειρήσεις, ώστε να προσπαθούν και να διασφαλίζουν μία περισσότερο δίκαιη κατανομή των πόρων. Τα ψυγεία θα μπορούσαν να μιλούν στους παραγωγούς σχετικά με την κατανάλωση φαγητού, παρέχοντας καλύτερες αξιολογήσεις ως προς τις ανάγκες και εξορθολογίζοντας την παραγωγή, ώστε να αποφευχθεί η σπατάλη. Όμως, στην αγορά του κεφαλαίου η χρήση της τεχνολογίας θα είναι να ωφελήσει τις ήδη πλούσιες επιχειρήσεις και να ενδυναμώσει την κρατική εξουσία. Θα συνεχίσουμε να παραβλέπουμε την πείνα και τις ανάγκες εκείνων που δεν μπορούν να συμμετέχουν στην αγορά των προϊόντων στη σφαίρα του “Internet of Things”.

Μπορεί η κρυπτογράφηση να βοηθήσει στη μη συλλογή των πληροφοριών μας από αυτό το πλαίσιο – αυτό το οποίο ξεπερνάει αρκετά τα όρια του Μεγάλου Αδελφού του Τζορτζ Όργουελ; Όντως, ως απάντηση στην παράβαση της παρακολούθησης, οι πολίτες έχουν εφαρμόσει μια τεχνολογία κρυπτογράφησης στις επικοινωνίες τους. Ανταποκρινόμενες στις ανάγκες της αγοράς, κάποιες μεγάλες εταιρείες, όπως η Apple, η Google και το Facebook, έχουν αναπτύξει υπηρεσίες και προϊόντα που παρέχουν τη δυνατότητα της κρυπτογράφησης, όπου δεν υπάρχει κανένα άτομο στη μέση που να μπορεί να κρυφακούει τις επικοινωνίες κάποιου χρήστη.

Η αυξανόμενη χρήση της κρυπτογράφησης, υποβοηθούμενη από μεγάλες εταιρείες που παρέχουν επιλογές για ασφαλείς

επικοινωνίες, έχει ανησυχήσει κυβερνητικούς αξιωματούχους. Στις ΗΠΑ, το FBI, η CIA και η NSA έχουν εδώ και καιρό παραπονεθεί ότι «βυθίζονται στο σκοτάδι», όπου το κενό μεταξύ της κυβερνητικής εξουσίας και της τεχνολογικής δυνατότητας για τη συλλογή πληροφοριών διευρύνεται.

Σε μία πρόσφατη έρευνα που δημοσιεύτηκε από το Πανεπιστήμιο του Harvard, ειδικοί στην παρακολούθηση και τη διαδικτυακή ασφάλεια παραθέτουν ότι οι επικοινωνίες κινούνται σταθερά πέρα από το εύρος του κυβερνητικού ελέγχου. Η κυβέρνηση εκφράζει φόβους πως ένα «άνοιγμα κλείνει» και, εφόσον κλείσει, θα είναι πλέον «τυφλοί». Ωστόσο, οι ειδικοί δεν συμφωνούν, δηλώνοντας ότι η μεταφορά του «βυθίζονται στο σκοτάδι», «δεν αποτυπώνει την παρούσα κατάσταση και την πορεία της τεχνολογικής ανάπτυξης».

Όπως έχει αναγνωριστεί από τους ειδικούς, οι περισσότερες εταιρείες είναι απίθανο να υιοθετήσουν τεχνολογίες κρυπτογράφησης. Οι περισσότερες μπορούν να εξαργυρώσουν ήδη συλλεγμένες πληροφορίες με το να πωλούν στοχευμένες διαδικτυακές διαφημιστικές ευκαιρίες. Στην πραγματικότητα, η πλειοψηφία των επιχειρήσεων που παρέχουν υπηρεσίες επικοινωνίας βασίζονται στην πρόσβαση των δεδομένων του χρήστη για τα έσοδα και τη λειτουργικότητα του προϊόντος. Τα λογισμικά οικοσυστήματα έχουν την τάση να είναι ευάλωτα, γεγονός που μπορεί να καταστήσει τη διαδεδομένη χρήση της τεχνολογίας της κρυπτογράφησης δύσκολη. Πολλές από τις εταιρείες που παρέχουν επιλογές κρυπτογράφησης, παρέχουν εξίσου πληροφορίες στις κυβερνήσεις, οι οποίες μπορούν να χρησιμοποιηθούν για παρακολούθηση.

Το IoT θα αλλάξει το περιβάλλον και τον προσωπικό μας χώρο. Αυτές οι αλλαγές θα παρέχουν περισσότερες δυνατότητες για παρακολούθηση. Η ιδιωτικότητα χάνεται. Η επιτήρηση θα ξεπεράσει (όπως έχει εδώ και καιρό ξεπεράσει) τους ισορροπημένους στόχους της εθνικής ασφάλειας. Παρ' όλα αυτά, πολλοί θα επηρεαστούν από τους ισχυρισμούς της κυβέρνησης να αυξήσει την επιτήρηση για τη δική μας προστασία. Ενώ η IoT

επανάσταση υπόσχεται άνεση και ευκολία, είμαστε πρόθυμοι να παρέχουμε στις κυβερνήσεις και τις εταιρίες ακόμη περισσότερες προσωπικές πληροφορίες σε μία παράλληλη επανάσταση παρακολούθησης που θα κλιμακώσει τη διαχείριση και τον έλεγχο των ανθρώπων και της κοινωνίας;

Ο **Chris Spannos** είναι Αμερικάνος ακτιβιστής, δημοσιογράφος, συγγραφέας, εκδότης, παραγωγός και web developer με πάνω από 18 χρόνια εμπειρίας σε αυτοδιαχειριζόμενα media. Συντάκτης της ηλεκτρονικής πλατφόρμας *New Internationalist Magazine* και του *teleSUR*

English καθώς και παλαιότερα του *NYTimes Examiner* και του *Imaginary Lines*. Μέλος του αμερικανικού δικτύου *ZNet* και *ZCom*. Έχει εκδόσει το βιβλίο *Real Utopia: Participatory Society for the 21st Century* (AK Press, 2008). Έχει συνεισφέρει κεφάλαια σε βιβλία όπως το *The Accumulation of Freedom* (AK Press, 2012) και το *The End of the World as We Know It* (AK Press, 2014). Βρίσκεται μεταξύ των φετινών ομιλητών του *B-FEST*.

Πηγή:

<https://newint.org/blog/2016/02/11/will-the-internet-of-things-boost-surveillance-capabilities/>

Περιοδικό Βαβυλωνία #Τεύχος 18

Η Κοινή Χρήση ως Εναλλακτική στην Αγορά και το Κράτος

David Bollier

Commons Strategies Group

Καθώς το νεοφιλελεύθερο όραμα για την οικονομία και τη

διακυβέρνηση αρχίζει να αμφισβητείται και σε αρκετά μέρη να καταρρέει, οι άνθρωποι αναζητούν πρακτικές εναλλακτικές. Είναι πλέον ξεκάθαρο ότι δεν πρόκειται να επιστρέψουμε στην «παλαιά κανονικότητα» – και είναι δεδομένο ότι διαφορετικά συστήματα για την κάλυψη των αναγκών μας μπορούν να χρησιμοποιηθούν. Στο παρόν άρθρο θα προσπαθήσω εν συντομία να αναφερθώ στη γοητευτική δυνατότητα που προσφέρει η κοινή χρήση – μία παλιά αλλά συνάμα επίκαιρη ιδέα η οποία επανανακαλύφθηκε ως παράδειγμα για την περιγραφή πώς θα μπορούσαμε να διαχειριστούμε τους εαυτούς μας, αλλά και τους διαθέσιμους πόρους μας.

Θα ήθελα να σημειώσω εκ των προτέρων ότι η έννοια των κοινόχρηστων αγαθών δεν αποτελεί ούτε μια ολοκληρωμένη ιδεολογία αλλά ούτε και μια δημοσιοχετίστικη ανασκευή της έννοιας του «δημοσίου συμφέροντος». Είναι ένα γενικό πλαίσιο διακυβέρνησης το οποίο έχει βαθιές ρίζες στην ανθρώπινη ιστορία ως ένα σύστημα αυτοτροφοδότησης με την ευρεία έννοια και αμοιβαίας υποστήριξης. Το ερώτημα της εποχής μας είναι αν μπορεί αυτή η ιδέα να χρησιμοποιηθεί εκ νέου για να καλύψει τις ανάγκες του σημερινού κόσμου. Πιστεύω ότι η απάντηση είναι ξεκάθαρα ΝΑΙ. Οι υποστηρικτές των κοινών αγαθών έχουν αποδείξει ότι αυτό είναι εφικτό ακόμα και στις δύσκολες και αντίξοες συνθήκες.

Κάποτε επισκέφτηκα το Erakulapally, ένα μικρό χωριό δύο ώρες δυτικά του Ιντεραπάντ στην Ινδία. Πρόκειται για μια αγροτική κοινότητα φτωχών γυναικών από την κατώτερη κοινωνική κλάση της χώρας –η οποία αποκαλείται dalit– και πρόκειται για ακτήμονες που δουλεύουν σε μεγάλα αγροκτήματα. Τα έσοδά τους επαρκούν για να έχουν ένα γεύμα την ημέρα. Όμως είχαν την ιδέα να ψάξουν και να ξαναχρησιμοποιήσουν σπόρους τους οποίους οι πρόγονοί τους χρησιμοποιούσαν για αιώνες – και μπορούσαν να αναπτυχθούν και να προσαρμοσθούν στο οικοσύστημα και στο κλίμα της Andhra Pradesh, αλλά είχαν πέσει σε αχρηστία λόγω της «πράσινης επανάστασης» τη δεκαετία του '60.

Με τον τρόπο αυτό, οι γυναίκες αναβίωσαν τις παραδοσιακές

μεθόδους καλλιέργειας και ανάπτυξαν σημαντικές και θρεπτικές σοδιές. Το αποτέλεσμα ήταν να μην έχουν ανάγκη να εργάζονται για να επιζήσουν. Ούτε να χρειάζεται να αγοράζουν γενετικά τροποποιημένους σπόρους από τις αγροτοβιοτεχνολογικές εταιρείες.

Είχαν τη δυνατότητα να καλλιεργήσουν το φαγητό τους μόνες τους και να χειραφετηθούν εκτός της οικονομίας της αγοράς, η οποία δεν πρόκειται να ικανοποιήσει τα συμφέροντά τους. Οι γυναίκες αυτού του χωριού επέτυχαν την ασφάλεια της τροφής τους χωρίς να εναποτίθενται σε εξωτερικούς ειδικούς, στην κυβέρνηση, στη μονοκαλλιέργεια, ούτε και στα συνθετικά λιπάσματα. Και αυτές ήταν γυναίκες dalit – οι φτωχότερες των φτωχών. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν 5.000 γυναίκες σε 75 χωριά στην ευρύτερη περιοχή του Andhra Pradesh οι οποίες έχουν υιοθετήσει αυτόν τον αυτοοργανωμένο τρόπο. Μοιράζονται σπόρους και συμβουλές γεωπονίας μεταξύ τους. Ακόμα έχουν φτάσει σε επίπεδο να φτιάχνουν δικά τους video για να μορφώσει ο ένας τον άλλον.

Αυτή είναι μόνο μία από τις πολλές ιστορίες που μπορούν να ειπωθούν για την κοινή χρήση – ένα μοντέλο το οποίο βρίσκει σημαντική ανάπτυξη καθώς η νεοφιλελεύθερη οικονομία και ο στενός συνεργάτης της, τα εθνικά κράτη, αυξάνουν τις απαιτήσεις πάνω στους ανθρώπους ενώ συνάμα τους προσφέρουν όλο και λιγότερα. Η ζωή μέσα από τη διαφορετικότητα και την ουσία αυτής εμπεριέχει ποικίλους τρόπους κοινών: καλλιέργειας ή ψαρέματος... ανανεώσιμων πηγών και διαχείρισης του νερού... αστικούς χώρους και κοινοτικούς θεσμούς... βικιπέδια, ελεύθερο λογισμικό, ανοικτές εκδόσεις... εναλλακτικά νομίσματα και εθελοντικές τράπεζες αίματος... και τέλος «συμμετοχική κατανάλωση» στη χρήση των αυτοκινήτων, των ποδηλάτων των εργαλείων, η κοινή χρήση αναπτύσσεται.

Στην πιο γενική οπτική, η κοινή χρήση αφορά τη συλλογική διαχείριση των πραγμάτων που κατέχουμε ως ανθρώπινα όντα. Σημαίνει τη διασφάλιση και προστασία τους στο διηνεκές, φροντίζοντας αυτά να περάσουν αναλλοίωτα στις επόμενες γενιές.

Το πραγματικό πρόβλημα δεν είναι ότι η συλλογική χρήση των κοινών αγαθών είναι ανέφικτη, αλλά ότι ο συμβατικός κόσμος αρνείται να το αναγνωρίσει. Παρόλο που βασικά κοινά αγαθά καλύπτουν τις καθημερινές ανάγκες περίπου 2 δισεκατομμυρίων ανθρώπων στον κόσμο, δυο από τα πιο δημοφιλή οικονομικά εγχειρίδια των ΗΠΑ –από τους Samuelson & Nordhaus και Stiglitz & Walsh– στην κυριολεξία αγνοούν επιδεικτικά τα κοινά ως ένα βιώσιμο μοντέλο παροχής και φροντίδας. (Η κοινόχρηστη πρόσοδος, θα ήθελα να προσθέσω, δεν αφορά μόνο στη βασική επιβίωση αλλά και στις γενικότερες ανάγκες των νοικοκυριών σε αντίθεση με τη μεγέθυνση της αγοραίας συναλλαγής).

Οι δομές παροχής που στηρίζονται στην κοινή χρήση συνήθως είναι άορατες, κυρίως γιατί υπάρχουν εκτός του κράτους και της αγοράς – γι' αυτό και δεν θεωρούνται ως πρακτικές και εφαρμόσιμες. Τα κοινόχρηστα αγαθά είναι επίσης άορατα ακριβώς γιατί δεν έχουν να κάνουν καθόλου με ιδιοκτησιακά δικαιώματα, με τις αγορές ή τη γεωπολιτική δύναμη. Παρόλα αυτά, ως τάση, τα κοινόχρηστα αγαθά αποτελούν μια ιδιαίτερα σημαντική μέθοδο να αντιμετωπισθούν οι ανάγκες των ανθρώπων με τρόπο που να είναι δίκαιος, αειφόρος και με σεβασμό προς τον πλανήτη. Χρησιμοποιούν άμεση δράση, εφευρετικότητα του «κάντο μόνος σου» για να ξεπερασθούν οι παθολογίες της ελεύθερης αγοράς.

Πιστεύω ότι η πρόκληση των καιρών μας είναι να εστιάσουμε στην αναγκαιότητα των κοινόχρηστων αγαθών – και στη συνέχεια να βρούμε νέους τρόπους να τα υποστηρίξουμε αλλά και να τα προστατεύσουμε, ειδικά τώρα που οι δυνάμεις της αγοράς συνειδητοποιούν ότι το παράδειγμα των κοινόχρηστων αγαθών όχι απλά την «ανταγωνίζεται» αλλά ότι την προσπερνά αυτοθεσμίζοντας μια άλλη σχέση.

1. Τα κοινόχρηστα αγαθά ως παράδειγμα

Ως βασική συνθήκη, τα κοινόχρηστα αγαθά αποτελούν έναν κώδικα ηθικής – έναν τρόπο του να είσαι άνθρωπος ο οποίος πηγαίνει πολύ πιο πέρα από τον άνθρωπο του οικονομισμού, αυτό το ιδιοτελές, ορθολογιστικό, ιδανικό της μεγιστοποίησης της αξίας

χρήσης της ανθρώπινης ύπαρξης το οποίο οι οικονομολόγοι και οι πολιτικοί λένε πως είμαστε. Τα κοινόχρηστα αγαθά θεωρούν ότι οι άνθρωποι είναι πολύ πιο πολύπλοκοι και συνεργατικοί και ένα ποιοτικότερο σύνολο της ανθρώπινης συμπεριφοράς μπορεί να σχεδιασθεί μέσα στους θεσμούς μας. Τα κοινόχρηστα αγαθά υποστηρίζουν ότι υπάρχει ένας σημαντικός ρόλος στην αυτοδιεύθυνση, η οποία όχι μόνο προκαλεί αλλά και συμπληρώνει υποκαθιστώντας την τυπική θεσμική διακυβέρνηση.

Όποιος ακούσει τους περισσότερους οικονομολόγους να μιλάνε για τα κοινόχρηστα αγαθά, αναφέρονται σαν αν είναι τραγωδία. Το κλασικό παράδειγμα που επικαλούνται είναι: Εάν υπάρχει ένα κοινό βοσκοτόπι στο οποίο αρκετοί βοσκοί μπορούν να βοσκούν το κοπάδι τους, κανένα τους δεν θα έχει ένα λογικό κίνητρο λελογισμένης ανάπτυξης – με αποτέλεσμα να βάζουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο κοπάδι με στόχο το προσωπικό τους κέρδος. Συμπέρασμα ότι το βοσκοτόπι θα εξαντληθεί και θα καταστραφεί: μία «τραγωδία»

Αυτό το δόγμα έχει επικρατήσει στον κοινό νου αλλά και στους οικονομολόγους από το 1968, όταν ο βιολόγος Garret Hardin έγραψε το περίφημο άρθρο με τίτλο «Η τραγωδία των κοινών». Ισχυρίστηκε ότι ο μόνος τρόπος να αποτρέψουμε την «τραγωδία» είναι μέσα από το καθεστώς των ιδιωτικών ιδιοκτησιακών δικαιωμάτων και των αγορών. Τα ιδιωτικά ιδιοκτησιακά δικαιώματα συνεπώς θεωρούνται ως τα μόνα τα οποία μπορούν να δημιουργήσουν το αίσθημα υπευθυνότητας.

Το μόνο πρόβλημα είναι ότι βασικά ο Hardin δεν περιέγραφε την κοινόχρηστη χρήση. Περιέγραψε στην ουσία ένα σενάριο στο οποίο δεν υπήρχαν σύνορα στο συγκεκριμένο λιβάδι, ούτε κανόνες διαχείρισής του και καμία κοινότητα χρηστών αυτού. Αλλά αυτό δεν αποτελεί κοινόχρηστη χρήση. Αντίθετα αυτό είναι ένα ασύδοτο καθεστώς χρήσης ελεύθερο προς όλους. Η κοινή χρήση έχει σύνορα, κανόνες, έλεγχο της χρήσης, τιμωρία των καταπατητών και των τζαμπατζήδων και κοινωνικές θεσμίσεις. Η κοινή χρήση απαιτεί ότι υπάρχει μια κοινότητα η οποία θέλει να διαχειρισθεί και να γίνει ο θεματοφύλακας του συγκεκριμένου

πόρου. Αυτή η παρερμηνεία του Hardin έχει καρφωθεί στην κοινή αντίληψη και έχει ως αποτέλεσμα να θεωρείται τις τελευταίες δυο γενιές η μέθοδος της κοινής χρήσης ως αποτυχημένο παράδειγμα διαχείρισης.

Η καθηγήτρια Elinor Ostrom του Πανεπιστημίου της Ιντιάνα –απεβίωσε το 2012– η οποία κέρδισε το βραβείο Νόμπελ στα οικονομικά για την καριέρα της, έδειξε ότι η κοινή χρήση είναι εξολοκλήρου πρακτικά εφαρμόσιμη και αειφόρα. Της πήρε αρκετά χρόνια επίπονη έρευνας πεδίου και καινοτόμου θεωρίας, αλλά στο σημαντικό βιβλίο της του 1990 *Governing the Commons* (Διαχειρίζοντας τα Κοινά) η Ostrom προσδιόρισε κάποιες βασικές αρχές για την επιτυχημένη κοινή χρήση. Αυτή και αρκετοί συνάδελφοί της κατέδειξαν εκατοντάδες παραδείγματα εμπειρικών μελετών στα οποία οι άνθρωποι κατάφεραν με επιτυχία να διαχειριστούν τη γη, το νερό, το δάσος και την αλιεία μέσω της κοινής χρήσης.

Εν τω μεταξύ, για πάνω από δέκα χρόνια, ένα δυναμικό κίνημα για την κοινή χρήση έχει εμφανιστεί διεθνώς. Εξαπλώνεται αλλά είναι πολύ χαλαρά οργανωμένο και προσπαθεί να δημοσιοποιήσει την εφικτότητα των κοινών χρήσεων ως εναλλακτική μορφή. Είναι επίσης προσηλωμένο να αναπτύξει τη ρητορική για την κοινή χρήση ούτως ώστε οι απανταχού υποστηρικτές της κοινόχρηστης χρήσης να αρχίσουν να προβάλλουν τη δική τους ατζέντα και τον πολιτικό λόγο. Το κίνημα για την κοινή χρήση δεν είναι συνεπώς μια ιδεολογία, αλλά ένα σύνολο κοινωνικών πρακτικών οι οποίες βρίσκουν εντός του κινήματος έναν «κοινόχρηστο» χώρο έκφρασης και ανταλλαγής απόψεων. Η έννοια της κοινής χρήσης δεν έχει μόνο δικαιώματα και δεν στέκεται μόνο σε αυτά αλλά έχει και υποχρεώσεις τις οποίες πρέπει να λάβει κανείς υπόψη του σοβαρά.

2. Τα οικονομικά και η κοινή χρήση

Θα ήθελα να επισημάνω αρχικά ότι η κοινή χρήση δεν αποτελεί από μόνη της πόρο. Είναι πόρος στο βαθμό που μια συλλογική κοινότητα καθώς και οι κοινωνικές αξίες αυτής, οι κανόνες και

οι νόρμες συντελούν στη διαχείριση αυτού του πόρου. Είναι ένα ολοκληρωμένο – ενιαίο πακέτο. Μπορείτε να το αποκαλέσετε ως Κοινωνικο-οικονομικο-βιοφυσικό πακέτο – όπως ένα ψάρι σε μια λιμνούλα και η υδρόβια χλωρίδα: Όλα είναι μαζί.

Ίσως αυτή να είναι και η εξήγηση που τα συμβατικά οικονομικά αδυνατούν να κατανοήσουν την έννοια της κοινόχρηστης χρήσης. Δεν μπορούν να αντιληφθούν πως η κοινότητα μπορεί να γίνει το πλαίσιο αναφοράς. Η κοινόχρηστη χρήση προσβλέπει στο σύνολο και θεωρεί το άτομο και τη συλλογικότητα ως κάτι συμβιωτικό και αλληλοϋποστηριζόμενο.

Στη βάση των κοινών βρίσκεται η *προσωπική εμπειρία και η ταυτότητα*. Οι υποστηρικτές των κοινών αγαπούν και χρειάζονται τους πόρους τους, ή τουλάχιστον εξαρτιούνται από αυτούς – γι' αυτό έχουν σημαντικά κίνητρα να δράσουν ως συνεπείς φροντιστές και υπερασπιστές αυτών. Έχουν συναισθηματικούς και υποκειμενικούς δεσμούς με αυτούς του «πόρους» που φροντίζουν και χρησιμοποιούν μαζί με τους υπόλοιπους συντρόφους τους. Αναπτύσσουν σχέσεις και τυπικά και έθιμα τα οποία αποτελούν μέρος αυτής της κουλτούρας.

Ίσως γι' αυτό η κοινή χρήση είναι τόσο ανατρεπτική: Ζητάει από εμάς να διασκεδάσουμε έναν πλουσιότερο ορισμό της αξίας από αυτόν της αγοράς. Τα οικονομικά όπως κατανοούνται με τον παραδοσιακό τρόπο εστιάζουν στην «κατασκευή πλούτου» και στην «ελαχιστοποίηση της σπάνης». Στην ουσία όμως η οικονομία ενδιαφέρεται μόνο για τον πλούτο στον οποίο υπάρχει εμφανής η αξία αυτού, ενισχύοντας τα ιδιοκτησιακά δικαιώματα και φυσικά με ό,τι μπορεί να συναλλαχτεί στην αγορά. Υποτίθεται ότι όσο περισσότερο από αυτόν τον πλούτο δημιουργούμε, τόσο περισσότερο χαρούμενοι γινόμαστε.

Το βασικό πρόβλημα με αυτήν την κυρίαρχη οικονομική αφήγηση

είναι ότι δεν έχει κάτι να πει για οτιδήποτε άλλο δεν παράγει υπεραξία. Για παράδειγμα, πόσο αποτιμάται η αξία της γήινης ατμόσφαιρας; Το ανθρώπινο γονιδίωμα; Ο υδροφόρος ορίζοντας; Η κληρονομιά της επιστημονικής γνώσης και κουλτούρας; Τα πάρκα και οι ανοικτοί χώροι; Το internet; Οι γειτονιές μας; Οι σχέσεις μας με τη φύση αλλά και με τους άλλους;

3. Περιφράξεις και κοινή χρήση

Μου έρχεται στον νου αυτό που αποκαλώ ως *τραγωδία της αγοράς*, που συχνά αποκαλείται ως αγοραία περίφραξη. Κατά μήκος των αιώνων, αλλά κυρίως τον 19^ο αιώνα, η αγγλική αριστοκρατία σε συνεργασία με το κοινοβούλιο ιδιωτικοποίησε τα κοινά της Αγγλίας. Τα κοινά διαλύθηκαν σε επιμέρους μικρότερα μέρη και ιδιωτικοποιήθηκαν. Η περίφραξη ήταν ο τρόπος ώστε οι γαιοκτήμονες να βγάλουν περισσότερα χρήματα και να αυξήσουν την πολιτική και οικονομική τους επιρροή.

Το μη αναγνωρίσιμο σκάνδαλο των καιρών μας είναι η μεγάλης έκτασης ιδιωτικοποίηση και η κατάχρηση δεκάδων πόρων οι οποίοι συλλογικά μας ανήκουν. Σήμερα το κίνημα των περιφράξεων των δημόσιων χώρων είναι μια επανάληψη του αγγλικού παρελθόντος. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα: Οι διεθνείς επενδυτές και οι εθνικές κυβερνήσεις αγοράζουν σε μαζική κλίμακα φάρμες και δάση στην Αφρική, Ασία και στη Λατινική Αμερική σε εξωφρενικά χαμηλές τιμές. Άνθρωποι που είχαν μεγαλώσει και καλλιεργούσαν για γενιές εκδιώκονται από τη γη τους, με στόχο οι μεγάλες πολυεθνικές να τα υφαρπάξουν. Ο βασικός στόχος είναι να διασφαλιστεί το γεωπολιτικό πλεονέκτημα, να πουλήσουν τρόφιμα στις παγκόσμιες αγορές ή απλά να κερδοσκοπήσουν.

Μπορείτε να φανταστείτε τι συμβαίνει στα εκατομμύρια των ανθρώπων που ξαφνικά δεν μπορούν να επιβιώσουν γιατί η κοινόχρηστη περιοχή τους περιφράχτηκε; Γίνονται χαρακτήρες νουβέλας του Κάρολου Ντίκενς. Αναγκάζονται να έρθουν στις πόλεις για να επιζήσουν και καταλήγουν να γίνουν ζητιάνοι, αλκοολικοί και μισθωτοί σκλάβοι. Τα νέα αναφέρουν για

επιδρομές Σομαλών πειρατών, αλλά σπάνια σχολιάζουν ότι οι περισσότεροι από αυτούς κάποτε ήταν ψαράδες πριν οι ξένες αλιευτικές εταιρείες καταστρέψουν τον ιχθυοπαραγωγικό τους πλούτο.

Οι αγορές ανέκαθεν αντιμετώπιζαν τη Φύση ως κάτι το οποίο δεν έχει ζωή ή αξιοπρέπεια σε σημείο ανησυχητικό. Οι εταιρείες βιοτεχνολογίας και τα πανεπιστήμια κατέχουν το ένα πέμπτο των ανθρωπίνων γονιδιωμάτων. Η εταιρεία βιοτεχνολογίας Myriad Genetics του Salt Lake διεκδικεί μια πατέντα για το «ευπαθές γονίδιο του καρκίνου του στήθους» το οποίο εγγυάται το μονοπώλιο ελέγχου πάνω στον συγκεκριμένο τύπο ερευνών και αποθαρρύνει τους επιστήμονες από την έρευνα για τις γενετικές βάσεις του καρκίνου του στήθους.

Οι περιφράξεις ακολουθούν το ίδιο πλαίσιο: Η Monsanto χρησιμοποιεί γενετικά τροποποιημένους σπόρους με στόχο την αντικατάσταση των φυσικών σπόρων. Η Microsoft έχει χρησιμοποιήσει τα Windows για να απαξιώσουν και να περιορίσουν την χρήση άλλων λειτουργικών συστημάτων. Και τέλος οι πολυεθνικές εταιρείες εμφιάλωσης έχουν αντικαταστήσει με το εμφιαλωμένο νερό το νερό της δημόσιας ύδρευσης.

Σήμερα σχεδόν τα πάντα μπορούν να ιδιωτικοποιηθούν και να γίνουν εμπόρευμα. Οι μαθηματικοί αλγόριθμοι μπορούν πλέον να αποτελούν ιδιοκτησία εφόσον εμπεριέχονται σε προγράμματα software και να θεωρούνται εμπορικό συστατικό. Τα McDonald's διεκδικούν ως εμπορική ονομασία το πρόθεμα «Mc» ώστε πλέον δεν μπορεί κανείς να ονομάσει το restaurant του ως McSushi ή McVegan ή ένα ξενοδοχείο ως McSleep.

Προσπάθησα πολύ σύντομα να αναφερθώ σχετικά με τις περιφράξεις οι οποίες λαμβάνουν χώρα σήμερα, και η μακρά λίστα περιλαμβάνει: την ατμόσφαιρα, τους ωκεανούς, τα γονίδια, τη δημόσια έρευνα, τους δημόσιους χώρους στις πόλεις, τους δημόσιους αυτοκινητόδρομους και τα αεροδρόμια τα οποία εκχωρούνται και γίνονται ιδιωτική περιουσία, τα εσωτερικά ύδατα και πολλά άλλα ακόμα.

Η αγοραία περίφραξη αφορά την απαλλοτρίωση. Είναι μια διαδικασία κατά την οποία οι δυνατοί μετατρέπουν έναν κοινοτικό πόρο σε ένα εμπορευματικό προϊόν το οποίο μπορεί να έρθει στην ιδιωτική κατοχή και να πουληθεί εντός της αγοράς. Η περίφραξη επιθετικά αφαιρεί κοινούς πόρους από το πλαίσιο της εντοπιότητας για να το κάνει ένα αγοραίο αντικείμενο για ιδιωτική κερδοφορία.

Οι περιφράξεις διαλύουν τις κοινωνικές σχέσεις και τις πολιτισμικές παραδόσεις καθώς χάνεται το αίσθημα της κοινότητας που προϋπήρχε. Απαιτούν και επιβάλλουν τον ακραίο ατομικισμό, τη μετατροπή των πολιτών σε καταναλωτές και διευρύνουν την κοινωνική ανισότητα. Το χρήμα γίνεται ο μοχλός για την κοινωνική καταξίωση και συμμετοχή σε αυτού του τύπου τις κοινωνίες. Η διαδικασία αυτή γενικά αποκαλείται ως «ανάπτυξη».

4. Η αξιακή πρόταση της κοινόχρηστης χρήσης

Εφόσον η αγορά και το κράτος αποτελούν μηχανές περίφραξης, τότε τι μπορούμε να κάνουμε; Πιστεύω ότι θα πρέπει να ξεκινήσουμε αναγνωρίζοντας την αξιακή πρόταση της κοινόχρηστης χρήσης και μετά να δημιουργήσουμε νέα συστήματα –νομικά, τεχνολογικά, κοινωνικά– για να προστατεύσουμε την ακεραιότητά της.

Μπορούμε να πάρουμε κατευθύνσεις από την εμπειρία των Άγγλων υποστηριχτών των κοινών. Συνήθιζαν να «προασπίζουν τα όρια» κάθε χρόνο. Ήταν ένα κοινοτικός περίπατος γύρω από την περίμετρο των κοινών για να προσδιορισθούν αν υπάρχουν καταπατήσεις και περιφράξεις, τις οποίες και κατέστρεφαν. Η προάσπισή τους ήταν μια κοινοτική γιορτή –μια σύναξη με αιτία– η οποία βοηθούσε τους συμμετέχοντες στα κοινά να διατηρήσουν την ακεραιότητα των κοινών πόρων και τις κοινωνικές τους σχέσεις.

Πιστεύω ότι είναι μια στρατηγική και συνάμα παράδοση την οποία

χρειάζεται να αναβιώσουμε. Παρόλα αυτά, υπάρχουν ακόμα μερικά μοντέρνα πεδία για την «προάσπιση των ορίων», όπως για παράδειγμα η Γενική Άδεια Δημόσιας Χρήσης (GPL) για το ελεύθερο λογισμικό, το οποίο διασφαλίζει τα όρια της κοινής παραγωγής του λογισμικού κώδικα. Παραμένει διαθέσιμο προς όλους. Σε ένα άλλο αλλά διαφορετικό και πιο περιορισμένο εύρος, το ίδιο ισχύει και για τις άδειες Creative Commons. Η γενική οδηγία είναι: «Αυτό που δημιουργήθηκε μέσα στα κοινά πρέπει να παραμένει μέσα στα κοινά – εκτός αν η κοινότητα αποφασίσει κάτι το διαφορετικό».

Η κοινόχρηστη χρήση μάς δίνει ένα λεξιλόγιο για να ονειρευτούμε ένα διαφορετικό μέλλον. Μας επιτρέπει να αναπτύξουμε μια πλουσιότερη ποιοτικά αφήγηση σχετικά με την αξία από αυτή που επιβάλλεται από τη νεοφιλελεύθερη οικονομία και πολιτική. Μας βοηθάει να κάνουμε αυτό που η αγορά/κράτος δεν μπορούν – να διατηρήσουμε τα σημαντικά μέρη της φύσης, της κουλτούρας και της κοινότητας αναλλοτρίωτα και να καλλιεργήσουμε μια ηθική αυτάρκειας.

Τα κοινά μάς βοηθάνε να καταλάβουμε ότι είμαστε πολύ πιο πλούσιοι από όσο νομίζουμε. Απλά ο κοινός μας πλούτος δεν είναι ούτε ένα ιδιωτικό αγαθό ούτε τα χρήματα. Είναι ο *κοινωνικός πλούτος που δημιουργούμε* και βρίσκεται εντός των διακριτών κοινοτικών ενδιαφερόντων που λειτουργούν ως φροντιστές αυτού του πλούτου. Συνεπώς αυτός ο πλούτος δεν μπορεί ούτε να αγορασθεί ούτε να πωληθεί σαν ένα προϊόν. Επιπρόσθετα, αυτός ο πλούτος θα εξαφανιστεί εκτός αν η ακεραιότητα των κοινών προστατεύεται και παραμένει παραγωγική.

Τελικά τα κοινά μάς επιτρέπουν να σχεδιάσουμε ένα δικαιότερο, πιο διαρκές όραμα για την ανθρώπινη ανάπτυξη από αυτό που προτείνει η αγορά και το κράτος. Επιτρέψτε μου να αναφέρω μερικά παραδείγματα.

Ο Rajendra Singh, ιδρυτής της Young India Association, βοήθησε στην αποκατάσταση αρκετών ποταμών στο Rajasthan που είχαν στερέψει από την υπεράντληση. Χρησιμοποιώντας κάποια σχεδόν

ξεχασμένη αυτόχθονη ινδική γνώση σχετικά με την υδρολογία και τα μικρά φράγματα –και πείθοντας την κοινότητα να αντιμετωπίσει τα εσωτερικά ύδατα και τους ποταμούς σαν ιερούς πόρους που ανήκουν στην κοινοτική φροντίδα και αφορούν όλους– πέντε ξεραμένοι ποταμοί αποκαταστάθηκαν και τα υπόγεια ύδατα ανέβηκαν περίπου έξι μέτρα – χωρίς την συμμετοχή ειδικών ή της κυβέρνησης. Οι άνθρωποι που είχαν εγκαταλείψει την περιοχή επέστρεψαν πίσω για να καλλιεργήσουν και να δουλέψουν ξανά.

Οι αστικοί κήποι αποτελούν ένα αναπτυσσόμενο μοντέλο κοινόχρηστης χρήσης σε αρκετές πόλεις, καθώς και οι συνεργατικοί χώροι και οι προσπάθειες συστέγασης. Η καινοτομία του «*συμμετοχικού προϋπολογισμού*», η οποία ξεκίνησε από την πόλη του Πόρτο Αλέγκρε στην Βραζιλία, υιοθετήθηκε από αρκετές πόλεις. Ο δήμαρχος του Σαν Φρανσίσκο διόρισε μια επιτροπή για τη «*συμμετοχική οικονομία*» για να διερευνήσει τις δυνατότητες της συμμετοχικής κατανάλωσης.

Ίσως το πιο δυναμικό παράδειγμα είναι το internet, το οποίο εμπεριέχει έναν κολοσσιαίων διαστάσεων αριθμό εγχειρημάτων κοινόχρηστης χρήσης. Η παροχή ενός συστήματος χαμηλού κόστους για την κοινωνική επικοινωνία σε παγκόσμιο επίπεδο επιτρέπει τη δημιουργία ψηφιακών κοινοτήτων για να μειώσουν τα υπερβολικά λειτουργικά κόστη που σχετίζονται με τις συμβατικές αγορές. Κοινότητες εμπιστοσύνης και αμοιβαιότητας μπορούν να δημιουργήσουν αξία πολύ πιο αποτελεσματικά και αποδοτικά σε σχέση με τις παραδοσιακές αγορές που απαιτούν αρκετά επίπεδα ακριβών λειτουργικών (γραφειοκρατία, δικηγόρους, στρατολόγους, marketing, κ.ο.κ.).

Ο καθηγητής νομικών του Harvard Yochai Benkler αποκαλεί αυτό το φαινόμενο ως «*κοινόχρηστη βάση ομήλικης παραγωγής*». Με αυτό εννοεί συστήματα τα οποία είναι συνεργατικά, μη ιδιοκτησιακά και τα οποία βασίζονται στην «*διαμερισμένη κατανομή πόρων και προσόδων μεταξύ ευρέως διανεμημένων, χαλαρά δομημένων ατόμων που συνεργάζονται μεταξύ τους*».

Η *κοινωνικά παραγόμενη αξία* αν και πάντοτε υπήρχε, δεν ήταν

πολιτισμικά ορατή πολλές φορές ή τόσο καλά οργανωμένη. Η συμβατικά οικονομική θεωρία δεν την «βλέπει» διότι σε αυτή δεν υπάρχουν οι αγοραίες τιμές. Αλλά η κοινόχρηστη χρήση αναδεικνύει ότι δεν χρειάζονται αγορές ή κυβερνήσεις για να δημιουργηθεί το οτιδήποτε το οποίο έχει σημαντική αξία. Η κοινόχρηστη χρήση είναι στην ουσία μια τελείως διαφορετική πρόταση αξίας, η οποία είναι επικεντρωμένη στην παραγωγή του αόρατου, κοινωνικά ενταγμένου κοινόχρηστου πλούτου.

Αυτή είναι μια πολύ σημαντική καινοτομία – όχι μια μοδάτη τεχνολογική ή προϊόντική, αλλά κοινωνιο-οικονομικής διοικητικής υφής και παγκοσμιότητας. Ένας νεο-παλιός τρόπος παραγωγής της αξίας.

Το βεστιάριο της κοινόχρηστης χρήσης είναι πλέον τόσο μεγάλο και πολύμορφο και στο οποίο ήδη υπάρχουν εξειδικευμένοι κοινόχρηστοι τομείς για τη γνώση, την κουλτούρα και τη δημιουργικότητα. Ας σκεφτούμε τα εκατομμύρια των δεδομένων στη βικιπέδια σε πάνω από 285 γλώσσες. Τα πάνω από 8.000 ανοικτής πρόσβασης ακαδημαϊκά δελτία τα οποία υπερτερούν έναντι των ακριβών εμπορικών εκδόσεων. Το κίνημα των Ανοικτών Εκπαιδευτικών Πόρων το οποίο ξεκίνησε από το Μ.Ι.Τ. Τα εκατοντάδες εκατομμύρια διαδικτυακών κειμένων, video και μουσικών έργων τα οποία χρησιμοποιούν άδειες Creative Commons για να διευκολύνουν τη διανομή. Η μεγάλη ελεύθερη και ανοικτή πρόσβαση στο λογισμικό, μια κοινότητα που είναι η βάση για ποικίλο και πλούσιο μέρος πέραν του συμβατικού εμπορικού.

Η κοινόχρηστη χρήση των φυσικών πόρων μπορεί εξίσου να είναι το ίδιο παραγωγική, παρόλο που σχετίζεται με δεδομένους και όχι ανεξάντλητους πόρους. Υπάρχουν όλων των ειδών επιτυχημένες προσπάθειες κοινόχρηστης χρήσης για τη διαχείριση των αλιευμάτων των δασών και άρδευσης. Για παράδειγμα, τα *acequias* νερού στο Νέο Μεξικό, ή τα *ejidos* στο Μεξικό. Η γη των αυτοχθόνων Αμερικάνων και η ιερή σχέση τους με τη φύση.

Η κοινόχρηστη χρήση αποτελεί τρανό παράδειγμα των αστικών κήπων, του κινήματος αργοφαγείας, της κοινοτικά

υποστηριζόμενης αγροτοκαλλιέργειας και του κινήματος Transition Town ανάμεσα στα άλλα.

Αυτές οι οργανωτικές δομές γενούν μια διαφορετική αξία μεταξύ τους. Οι δομές βασικών βιοτικών πόρων δρουν διαφορετικά από τις ψηφιακές. Οι αυτοαποκαλούμενες οικονομίες του δώρου, όπως οι τράπεζες αίματος, οι ακαδημαϊκοί κύκλοι και Couchsurfing διαφέρουν από τους κοινοτικούς κήπους και τις δημόσιες πλατείες.

Αυτό που όλες οι εκφάνσεις της κοινόχρηστης χρήσης έχουν ως κάτι σταθερό ανάμεσά τους είναι η δυνατότητα να διαχειρίζονται κοινούς πόρους με τη συμμετοχή και τον συνυπολογισμό. Ανασκευάζουν τον κοινωνικό ιστό με τέτοιον τρόπο, και πιστεύω ότι κάτι ανάλογο ούτε η αγορά ούτε το κράτος είναι ικανά να πράξουν. Η κοινόχρηστη χρήση έχει θεραπευτική λογική.

Φαντάζει θεμιτό κάποιος να θέλει να αγνοεί όλες αυτές τις εστίες καινοτομίας ως μικρές και περιθωριακές – στην ουσία είναι τοπικά μοντέλα που αρχίζουν να εξαπλώνονται και να ομοσπονδοποιούνται. Αναπτύσσονται σε ευρεία κλίμακα ανάλογα με τον τύπο των πόρων και της κοινωνικής συνεργασίας που είναι εφικτή.

Σαν ένα σύστημα διακυβέρνησης, τα κοινά προσφέρουν πολλές κριτικές δυνατότητες οι οποίες λείπουν από το νεοφιλελεύθερο κράτος και το αγοραίο σύστημα. Αυτές περιλαμβάνουν τη δυνατότητα:

- Να ενδυναμώνουν τον κόσμο να πάρει στα χέρια του τους πόρους που χρειάζεται.
- Να βάζουν και να πιέζουν για βιώσιμα όρια στις αγορές.
- Να εσωτερικεύουν όσες «εξωγενείς» αναγκαιότητες χρειάζονται σε σχέση με αυτό που οι αγορές επιβάλλουν.
- Να διακηρύττουν ότι συγκεκριμένοι πόροι θα πρέπει να παραμείνουν αναλλοτρίωτοι από την αγορά.
- Να μειώσουν την ανισότητα και την ανασφάλεια.
- Να επανακτήσουν τη σχέση ανάμεσα στη φύση και στους

ανθρώπους.

- Να παρέχουν ένα νέο πλαίσιο «ανάπτυξης».

Δεν θα παραλείψω να αναφέρω ότι τα κοινά δεν αποτελούν πανάκεια. Τέτοιες προσπάθειες συνήθως αποτυγχάνουν λόγω κακής ηγεσίας ή ακατάλληλης οργανωτικής δομής. Υπάρχουν αρκετές διαφωνίες και διαμάχες ανάμεσα στους συμμετέχοντες. Ακόμα μαθαίνουμε πώς να θεωρητικοποιούμε τον τρόπο διακυβέρνησης των κοινών και πώς να τον υποστηρίξουμε, ειδικά σε μεγάλη κλίμακα. Τα κοινά ίσως να αποτελούν τη μαγική σφαίρα που μας επιτρέπει να αποδράσουμε από τις παθογένειες των ανθρώπινων θεσμών, της εξουσίας και της ιστορίας.

Ανεξάρτητα πάντως τα κοινά προσφέρουν ένα ελπιδοφόρο μονοπάτι γιατί δίνουν στους συμμετέχοντες τη δυνατότητα μιας μετρήσιμης αυτονομίας και ελέγχου πάνω στις ζωές και τους πόρους. Βοηθάνε στην απαγκίστρωσή τους από τις ανθυγιεινές εξαρτήσεις των ευμετάβλητων και ληστρικών αγορών. Δίνουν τη δυνατότητα μεγαλύτερης αυτάρκειας, ασφάλειας και επιτρέπουν την απόδραση από αναξιοπρεπείς αγοραίες – φιλάνθρωπες πρακτικές.

5. Η κοινόχρηστη χρήση ως διεθνές κίνημα

Θα τελειώσω σημειώνοντας ότι υπάρχει ένα διεθνές κίνημα που τώρα ανθίζει και θεωρεί την κοινόχρηστη χρήση ως ένα όραμα και ένα πλαίσιο για την αναδιάρθρωση της πολιτικής κουλτούρας και της καθημερινής ζωής. Αρκετό από αυτό βρίσκεται στην Ευρώπη –Ιταλία και Γερμανία είναι δυο χώρες με πολύ έντονο ενδιαφέρον για τα κοινά αγαθά– αλλά το κίνημα συσπειρώνει αρκετό κόσμο και στον παγκόσμιο νότο. Αυτό περιλαμβάνει και τα κινήματα των αυτοχθόνων, τους ακτήμονες αγρότες του Via Campesino, το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ και εκπροσώπους από τον αναπτυσσόμενο κόσμο.

Στην Βολιβία ξαναγράφτηκε το σύνταγμα ώστε να δώσει στη Μητέρα Φύση σαφή νομικά δικαιώματα αντιπροσώπευσης στο δικαστήριο και ο πρόεδρος Έβο Μοράλες καλεί τα Ηνωμένα Έθνη να δημιουργήσουν μια συνθήκη με αντίστοιχο περιεχόμενο. Η Βραζιλία είναι το

πρώτο έθνος με «ελεύθερη κουλτούρα». Υπάρχει επίσης ένας αυξανόμενος αριθμός «διεθνικών φυλών» από ανθρώπους που συμμετέχουν στα κοινά και μοιράζονται την ίδια προσήλωση στη συμμετοχή, την ένταξη, τη δικαιοσύνη, την καινοτομία που ξεκινά από τη βάση και που εξίσου λογοδοτούν. Αυτές οι ομάδες περιλαμβάνουν:

- Το κίνημα Αλληλέγγυας Οικονομίας
- Το κίνημα Transition Town
- Ακτιβιστές εναλλακτικής παγκοσμιοποίησης
- Ακτιβιστές για το νερό
- Το κίνημα των ακτημόνων εργατών / Via Campesino
- Το ελεύθερο λογισμικό
- Τους χρήστες του Creative Commons
- Τους βικιπέδιανς
- Τις εκδόσεις ανοικτής πρόσβασης
- Το κίνημα των Ανοικτών Εκπαιδευτικών Πόρων
- Τα κόμματα των πειρατών
- Το κίνημα Occupy

Σε καμία περίπτωση οι ομάδες αυτές δεν αποτελούν ένα συνεπές ενωμένο μέτωπο. Είναι υπερβολικά εκλεκτικές. Αλλά δείχνουν ένα μεγάλο βαθμό ενεργητικότητας και καινοτομίας και αρχίζουν να τα βρίσκουν μεταξύ τους. Αυτή η πρώιμη ομοσπονδία προσπαθειών δείχνει την αρχή ενός παγκόσμιου κινήματος, ενός χαλαρού οργανωμένου κινήματος των κινήματων.

Πιστεύω ότι τα κοινά θα γίνουν το εστιακό πεδίο για όλη αυτήν την ενέργεια γιατί προσφέρουν αρκετά πλεονεκτήματα.

Πρώτον, η κοινόχρηστη χρήση ως μέθοδος δεν είναι κάτι το άκαμπτο, ούτε ολοκληρωτική ιδεολογία αλλά περισσότερο μια *κοσμοθεωρία και ευαισθησία* με οικουμενικό πνεύμα και ανάλυση. Είναι ανοικτή και προσβάσιμη σε διαφορετικές κουλτούρες και κοινωνίες.

Δεύτερον, η κοινόχρηστη χρήση έχει μια *σεβάσμια νόμιμη ιστορία* η οποία πηγαιίνει πίσω μέχρι τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και τη

Μάγκνα Κάρτα ενώ αποτελεί συνοδευτικό της Κάρτας του Φόρεστ. Η ιστορία αυτή αποτελεί πηγή εκπαίδευσης, αξιοπιστίας και μοντέλο για νομική καινοτομία στο σήμερα.

Τρίτον, τα κοινά αποτελούν ένα σοβαρό διανοητικό πλαίσιο και μια συζήτηση που μας επιτρέπει να κριτικάρουμε την κουλτούρα της αγοράς και να ισχυροποιήσουμε την συνεργασία και την κοινότητα.

Τέταρτον, τα κοινά περιλαμβάνουν ένα πλούσιο εύρος επιτυχημένων λειτουργικών μοντέλων για τον εφοδιασμό και την ενδυνάμωση όσων ανταγωνίζονται την Αγορά και το Κράτος.

Και τέλος, τα κοινά μας προσκαλούν να βγάλουμε όλη μας την φαντασία και την ανθρωπιά μας για να λύσουμε τα σημαντικά κοινωνικά προβλήματα, μας ζητάνε να είμαστε κάτι παραπάνω από καταναλωτές και ψηφοφόροι, να γίνουμε ενεργά συμμετέχοντες στην οικοδόμηση ενός νέου κόσμου.

Σε αυτό το γενικότερο ξεκαθάρισμα, η κοινόχρηστη χρήση προσφέρει έναν πολύ δυναμικό τρόπο να αναστοχαστούμε την διακυβέρνηση, τα οικονομικά και την πολιτική σε μια εποχή που η υπάρχουσα τάξη έχει εξουθενωθεί. Τα κοινά προσφέρουν έναν τρόπο να ανανεώσουμε τη δημοκρατική πρακτική σε μια εποχή όπου οι πολιτικοί θεσμοί είναι δυσλειτουργικοί, διεφθαρμένοι, αντιδρούν στην αλλαγή ή είναι και τα τρία μαζί. Τα κοινά διαμηνύουν ότι οι κοινωνίες μπορούν να μοχλεύσουν τη συνεργασία και τις δράσεις από τη βάση για την επίλυση των προβλημάτων, να καταδείξουν νέες εκδοχές διακυβέρνησης πέρα ή με δημιουργική συνεργασία με την αντιπροσωπευτική δημοκρατία.

Όταν η θεωρία χρειάζεται να συνδεθεί με την πρακτική γνωρίζουμε ότι κάτι δυνατό συμβαίνει. Σε μια στιγμή που οι παλιές δομές και αφηγήσεις απλά δεν δουλεύουν, τα κοινά μάς δίνουν έναν λόγο να ελπίζουμε. Και χρειαζόμαστε πάρα πολύ κάποια αξιόπιστα μονοπάτια για να πάμε μπροστά.

Ο **David Bollier** είναι συγγραφέας και ακτιβιστής και ασχολείται κυρίως με την κοινόχρηστη χρήση για πάνω από 10 χρόνια. Τα πιο

πρόσφατα έργα του είναι το «Governance» (με τον Burns H. Weston) και το «The Wealth of the Commons». Για επικοινωνία μαζί του μπορείτε να ανατρέξετε στο Bollier.org.

Περιοδικό Βαβυλωνία #Τεύχος 11

Ψηφιακά Δικαιώματα: Από τον Κυβερνοακτιβισμό στον Δρόμο

Αντώνης Μπούμας

Οι συνεχείς προσπάθειες κρατών και πολυεθνικών του θεάματος για την αστυνόμευση του κυβερνοχώρου και τη συρρίκνωση των ψηφιακών μας δικαιωμάτων κινητοποιούν όλο και περισσότερους ανθρώπους να αντισταθούν και να συγκροτήσουν κοινότητες αγώνων με δράση τόσο στα ψηφιακά μέσα όσο και στο δρόμο. Ένα νεαρό κοινωνικό κίνημα παγκοσμίου βεληνεκούς, απότοκο των συγκρούσεων και των αντιφάσεων της μεταβιομηχανικής κοινωνίας, γεννιέται και γιγαντώνεται σε αρμονική σύνδεση με το σύνολο των λοιπών κινημάτων για την κοινωνική απελευθέρωση. Στη συνείδηση του νέου κινήματος έχει καθιερωθεί η χρήση της σημαίας του «ακέφαλου κοστουμιού» των anonymous στους κυβερνοακτιβισμούς και της μάσκας του Guy Fawkes στις διαδηλώσεις, σύμβολα και τα δύο της ανώνυμης, μαζικής και χωρίς ηγέτες αντίστασης ενάντια στην αυθαιρεσία της εξουσίας.

Τα δίκτυά του πυκνώνουν διαρκώς από χάκερ, χρήστες/προγραμματιστές ελεύθερου λογισμικού, εθισμένους gamers, οπαδούς της ελεύθερης ροής της πληροφορίας, αναγνώστες της sci-fi λογοτεχνίας και των manga, αντιφρονούντες καθεστώτων, υπέρμαχους των δικαιωμάτων και των ελευθεριών, μέλη διαδικτυακών κοινοτήτων κάθε είδους αλλά και απλούς χρήστες ίντερνετ, δημιουργώντας ένα πλήθος με ικανότητα

πολιτικής δράσης αλλά και, την ίδια ώρα, με διατήρηση της ιδιαιτερότητας των επιμέρους φυλών του.

Η πολύμορφη και διεθνοποιημένη δράση των κινημάτων για τα ψηφιακά δικαιώματα σημειώνει ήδη τις πρώτες της ιστορικές νίκες απέναντι στις απόπειρες περίφραξης και ελέγχου των ψηφιακών μέσων από το κονσόρτιο κρατών-κεφαλαίου. Τον Γενάρη, μία οργανωμένη από τα κάτω και παγκόσμιας έκτασης «μαύρη απεργία» (blackout) δεκάδων χιλιάδων ιστοτόπων, μεταξύ αυτών και εμβληματικών διαδικτυακών κοινοτήτων, όπως η wikipedia και το mozilla, σε συνδυασμό με εκτεταμένους κυβερνοακτιβισμούς από τα πλήθη των anonymous ακύρωσαν την ταυτόχρονη απόπειρα ψήφισης των λογοκριτικών νομοσχεδίων SOPA/PIPA στο Κογκρέσο και τη Γερουσία των ΗΠΑ, τα οποία αρχικά είχαν την υποστήριξη τόσο των Δημοκρατικών όσο και των Ρεπουμπλικανών.

Στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, η υπογραφή από την ΕΕ και 22 κράτη-μέλη της, μεταξύ αυτών και την Ελλάδα, της διεθνούς σύμβασης για την αστυνόμευση των συνόρων αλλά και του διαδικτύου, ονόματι ACTA, προκάλεσε την οργισμένη κάθοδο στο δρόμο εκατοντάδων χιλιάδων Ευρωπαίων πολιτών σε περισσότερες από 200 πόλεις της ηπείρου καθώς και μπράζ κυβερνοακτιβισμών από τα πλήθη των anonymous και είχε ως αποτέλεσμα την αναστολή των διαδικασιών υπογραφής από πολλές χώρες, όπως τις Γερμανία, Ολλανδία, Τσεχία, Σλοβακία, Σλοβενία, Λιθουανία και Βουλγαρία, καθώς και τη δημόσια τοποθέτηση του προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κατά της ACTA. Αλλά και στην Ελλάδα παρατηρείται μία αναζωπύρωση των κινητοποιήσεων για ζητήματα ψηφιακών δικαιωμάτων και δημοσιογραφίας των πολιτών τόσο με κυβερνοακτιβισμούς όσο και στο δρόμο, σημάδια που δείχνουν την απαρχή της συγκρότησης μίας εγχώριας κοινότητας αγώνων, ενώ οι πιο σοβαρές απειλές, όπως ο σχεδιαζόμενος τρομονόμος για τα μπλογκ, είναι ακόμη μπροστά μας. Ενδεικτικό δε της δυναμικής του νεαρού κινήματος είναι η αποτύπωση της αλλαγής των συσχετισμών δύναμης, που κομίζει, και σε θεσμικό επίπεδο με τη δημιουργία μονοθεματικών «πειρατικών» κομμάτων σε διάφορες χώρες και την εκπροσώπησή τους στα εθνικά και στο Ευρωπαϊκό

Κοινοβούλιο.

Οι κοινωνικοί αγώνες για τα ψηφιακά δικαιώματα από την ψηφιακή διαμαρτυρία και τον κυβερνοακτιβισμό μέχρι την κάθοδο στον δρόμο δεν αποτελούν ούτε πολυτέλεια ούτε απολιτική αποσπασματικότητα. Τα νέα ψηφιακά μέσα κομίζουν διευρυμένες δυνατότητες και προοπτικές για την ανθρώπινη επικοινωνία, τη συλλογική οργάνωση και την πολιτική δράση. Συντελούν στη μετάλλαξη της δημόσιας σφαίρας των βιομηχανικών κοινωνιών με τρόπους που ευνοούν την ενίσχυση της θέσης των απελευθερωτικών κινημάτων μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Άλλωστε, πριν από κάθε μεγάλη κοινωνική επανάσταση των προηγούμενων αιώνων παρατηρούνταν αντίστοιχες μεταλλάξεις της δημόσιας σφαίρας, που επέτρεπαν την άνοδο ισχυρών κοινωνικών υποκειμένων – πρωταγωνιστών τέτοιων μετασχηματισμών.

Τα νέα μέσα δημιουργούν καινούργιους όρους και για τη συνεργασία των ανθρώπων, συγκροτώντας κοινά αγαθά και πλούτο στον πυρήνα της βιοπολιτικής παραγωγής, δηλαδή στην κόψη των πιο προηγμένων παραγωγικών τομέων της καπιταλιστικής οικονομίας. Τέλος, οι εξελίξεις στις τεχνολογίες πληροφορικής και επικοινωνιών καθιστούν δυνατή την ίση πρόσβαση όλων στο σύνολο της ανθρώπινης γνώσης και μνήμης. Αυτό που ακόμη δεν διαθέτουμε είναι το πολιτικο-οικονομικό σύστημα, με το οποίο θα πραγματώσουμε κάτι τέτοιο.

Οι δυνατότητες και οι προοπτικές των νέων μέσων για την κοινωνική απελευθέρωση δεν είναι δεδομένες ούτε πρόκειται να πραγματοποιηθούν με νομοτελειακό τρόπο. Αντίθετα, ισχυρές κοινωνικές δυνάμεις παλεύουν διαρκώς για την ακύρωση και την εξάλειψη τέτοιων δυνατοτήτων όχι μόνο από τα ψηφιακά μέσα αλλά και από τη συλλογική μνήμη και επιχειρούν να διευρύνουν τις αντικοινωνικές χρήσεις της τεχνολογίας, όπως αυτές που συνδέονται με την επιτήρηση. Είναι στο χέρι μας να κάνουμε εμείς τις πολιτικές επιλογές πάνω στις οποίες αναπτύσσονται οι τεχνολογίες του κοινού μας μέλλοντος. Με νέες μορφές πολιτικοποίησης και συλλογικού αγώνα μπορούμε να φέρουμε τα πράγματα σύμμετρα στις επιθυμίες και τις ανάγκες μας. Ως

ζωντανό και απερίσπαστο κομμάτι των ευρύτερων αγώνων για την κοινωνική απελευθέρωση, οι αγώνες μας για τα ψηφιακά δικαιώματα είναι αγώνες για την ελευθερία.

Περιοδικό Βαβυλωνία #Τεύχος 5

Συνέντευξη Julian Assange: Wikileaks & New York Times (Α΄ μέρος)

Μετάφραση: Αντώνης Μπρούμας

Ο Julian Assange είναι αρχισυντάκτης του διαδικτυακού τόπου Wikileaks και υπέρμαχος της ελευθερίας του λόγου και της δημοκρατίας, βρισκόμενος αυτή τη στιγμή σε κατ' οίκον περιορισμό στην Αγγλία εξαιτίας της πολιτικής του δράσης. Η Wikileaks είναι μία διεθνής πολιτική οργάνωση με σκοπό την αποκαλυπτική πληροφόρηση του κοινού και τον έλεγχο της κρατικής και ιδιωτικής εξουσίας. Στην ακόλουθη συνέντευξη, την οποία έδωσε στις 26 Σεπτεμβρίου 2011 στον ακτιβιστή και συγγραφέα Chris Spannos, ο Assange αποκαλύπτει τις ιδιαίτερες πτυχές της σχέσης της Wikileaks με τους Times και, γενικότερα, το ρόλο του συμπλέγματος των κυρίαρχων μέσων μαζικής ενημέρωσης. Η συνέντευξη αναρτήθηκε στο διαδικτυακό τόπο nytexaminer.com, ο οποίος ασχολείται με την κριτική προσέγγιση του ρόλου των New York Times και των κυρίαρχων ΜΜΕ.

Chris Spannos: Θα ήθελα να ξεκινήσουμε από την εποχή πριν τη δημιουργία της Wikileaks το 2006. Πες μας πώς αντιλαμβάνοσταν τότε τους New York Times και το ρόλο τους στη συλλογή πληροφοριών και στον καθορισμό της κοινής γνώμης.

Julian Assange: Τότε δεν αντιλαμβανόμουν ιδιαίτερα το ρόλο των New York Times σε αυτά και αυτό είναι κάτι ενδιαφέρον, καθώς ήμουν εξοικειωμένος με καμπάνιες για την ελευθερία του λόγου μέσω της χρήσης υψηλής τεχνολογίας. Αντιλαμβανόμουν πως ήταν μία ισχυρή φωνή της Ανατολικής ακτής των ΗΠΑ, ότι ήταν ένας δημοφιλής οργανισμός, που μπορούσε να καθορίζει ατζέντες, παρ' όλο που η εικόνα της εφημερίδας είχε αμαυρωθεί από το πώς είχε καλύψει τον πόλεμο στο Ιράκ και από όσα φαίνεται ότι συνέβησαν με την Judith Miller και το σχετικό φιάσκο.[1] Σε αυτήν την περίπτωση οι New York Times είχαν διαστρεβλώσει αποτελεσματικά την πραγματικότητα, ώστε η υπαιτιότητα για εκείνα τα σκάνδαλα να αποδοθεί στην Judith Miller αντί στην ίδια την εφημερίδα. Ανάλογου μεγέθους είναι τα σκάνδαλα που κατέληξαν στην παραίτηση του πρώην αρχισυντάκτη των Times και στο διορισμό του τωρινού, Bill Keller.

Chris Spannos: Κατά την πρώτη περίοδο της Wikileaks οι New York Times είχαν ανταποκριθεί με αξιοπρόσεκτο τρόπο σε σχέση με την υπόθεση της αποκάλυψης από την Wikileaks πληροφοριών και εγγράφων, που αφορούσαν τον Ελβετό τραπεζίτη Julius Baer. Τότε οι Times είχαν υποστηρίξει την Wikileaks και είχαν συμπαραταχθεί με αυτή.

Julian Assange: Το πιο σημαντικό πράγμα που πρέπει να αντιληφθούμε για τα κυρίαρχα μέσα ενημέρωσης είναι το ότι είναι μία βιομηχανία και, όπως όλες οι βιομηχανίες, επιδιώκει το συμφέρον της. Και οι New York Times ως οργανισμός μαζί με άλλους δέκα ομίλους μέσων μαζικής ενημέρωσης των ΗΠΑ έχουν δημιουργήσει μία συμμαχία, για να μας προστατέψουν από τυχόν δικαστικές επιθέσεις της τράπεζας του Julius Baer εναντίον μας. Μία τέτοια επίθεση του Baer δεχτήκαμε στο Σαν Φρανσίσκο τον Φλεβάρη του 2008 και στο τέλος σταθήκαμε νικητές, προκαλώντας τους ζημία τριακοσίων εκατομμυρίων δολαρίων. Για τη δημιουργία των συνθηκών, που έφεραν κοντά όλους αυτούς τους παίκτες της βιομηχανίας των ΜΜΕ, πρωτοστάτησε η «Επιτροπή Δημοσιογράφων για την Ελευθερία του Τύπου» με πρόεδρο τη Lucy Dalglish, η οποία είναι ένα είδος κονσόρτιου στο χώρο των ΜΜΕ

και συγκροτεί τέτοιες συμμαχίες, που προωθούν τα συμφέροντα της βιομηχανίας. Αλλά ποιο ήταν το διακύβευμα στην περίπτωση της Wikileaks;

Είχαμε λοιπόν μία εταιρεία του εξωτερικού, μία ελβετική τράπεζα, που προσπαθούσε να σταματήσει μία οργάνωση, η οποία ασχολούνταν με την πληροφόρηση του κοινού και συνδεόταν με τις ΗΠΑ – η Wikileaks έχει κάποιες υπηρεσίες και κάποιους ανθρώπους στις ΗΠΑ. Ποιες ήταν λοιπόν οι δυνάμεις υπέρ και εναντίον μας; Υπήρχαν κάποιες δυνάμεις εναντίον μας, καθώς η τράπεζα αυτή είχε σχέσεις με τραπεζικά ιδρύματα των ΗΠΑ, από τα οποία υποστηρίχθηκε, αλλά υπήρχαν μεγαλύτερες βιομηχανίες από την αντίπαλη όχθη. Γιατί αν η Wikileaks εκπαραθυρωνόταν σήμερα από το διαδίκτυο από μία ελβετική τράπεζα, τότε αύριο το ίδιο μπορεί να συνέβαινε σε κάποια εφημερίδα, όπως η New York Times. Επομένως, επρόκειτο καθαρά για το συμφέρον της βιομηχανίας. Εντούτοις, σε αυτήν την κίνηση υπήρχε και κάτι πέρα από συμφέρον, δηλαδή αυτή ήταν έκφραση συγκεκριμένων αξιών, στο βαθμό που κάποιοι άνθρωποι στους Times έχουν αξίες. Ίσως λοιπόν επρόκειτο για την έκφραση των αξιών κάποιων ανθρώπων, για τις οποίες επιθυμούσαν με αυτόν τον τρόπο να παλέψουν μέσα από τους New York Times, αφού αυτές εξυπηρετούσαν και τα συμφέροντα του οργανισμού.

Πριν το 2010 οι New York Times συνήθιζαν να δημοσιεύουν πολλές από τις ειδήσεις, που αποκάλυπτε η Wikileaks. Μία από αυτές ήταν η περίπτωση της διαφθοράς της Αμερικανικής εταιρείας 21 παιδικών νοσοκομείων «Shriners», μία άλλη ήταν αυτή του Eric Schmidt και των κανόνων εμπόλεμης ζώνης για το Ιράκ, οι οποίοι επέτρεπαν σε ορισμένες περιπτώσεις στους Αμερικανούς στρατιώτες να περνούν τα σύνορα του Ιράν – μία πολύ επικίνδυνη ιστορία, η οποία μπορούσε να ξεκινήσει μέχρι και πόλεμο. Στην πραγματικότητα, οι περισσότεροι πόλεμοι έχουν ξεκινήσει από αψιμαχίες στα σύνορα μεταξύ χωρών, οι οποίες βγαίνουν εκτός ελέγχου. Αυτή ήταν μία σπουδαία και ξεχωριστή υπόθεση, την οποία καλύψαμε μαζί με τους New York Times.

Chris Spannos: Πώς αξιολογείς τη στάση που τήρησαν οι New York

Times σε σχέση με το ντοκιμαντέρ «Collateral Murder»[2], που έδωσε στη δημοσιότητα η Wikileaks;

Julian Assange: Οι New York Times αντέδρασαν με δύο διαφορετικούς τρόπους σε δύο διαφορετικές χρονικές συγκυρίες αναφορικά με το ντοκιμαντέρ «Collateral Murder», δηλαδή τόσο τη στιγμή κατά την οποία το ντοκιμαντέρ δόθηκε στη δημοσιότητα, οπότε και αδιαφόρησαν, όσο και πολύ αργότερα, δηλαδή τη χρονική στιγμή που ξέσπασε το σκάνδαλο cablegate [3], οπότε ο Bill Keller δημοσίευσε μία σειρά άρθρων και ένα βιβλίο, το «Open Secrets», όπου χρησιμοποίησε αποσπάσματα από το cablegate, για να υπεραμυνθεί της αρνητικής στάσης των New York Times απέναντι στην Wikileaks. Οι Times προσπάθησαν να ισχυριστούν ότι εγώ –γιατί το έκαναν προσωπικό– μετέτρεψα ένα ντοκιμαντέρ σε αντιαμερικανική προπαγάνδα και στήριξαν τους ισχυρισμούς τους σε επιλεκτικά αποσπάσματα του cablegate. Αλλά η στάση τους αυτή είναι τελείως διαφορετική από τη στάση που κράτησαν κατά τη χρονική στιγμή της αποκάλυψης και είναι αρκετά ενδιαφέρουσα.

Το «Collateral Murder» ήταν ένα ντοκιμαντέρ, που φτιάξαμε, που ήταν βασισμένο σε ένα 40λεπτο απόρρητο βίντεο από το ελικόπτερο Απάτσι και έδειχνε το ελικόπτερο να πυροβολεί και να σκοτώνει ανθρώπους στη νέα Βαγδάτη τον Ιούλιο του 2007 και να ρίχνει ρουκέτες σε κτήρια. Το ελικόπτερο αυτό σκότωσε από 16 μέχρι 24 ανθρώπους, συμπεριλαμβανομένων δύο πολεμικών ανταποκριτών, και τους σκότωσε υπό γκροτέσκες συνθήκες. Για παράδειγμα, σκότωσε τον έναν ανταποκριτή την ώρα που σερνόταν και ένα βαν ερχόταν να τον περιμαζέψει, ενώ και οι άνθρωποι του βαν ήταν άοπλοι το γάζωσε και τελικά τον σκότωσε. Υπήρχε λοιπόν ένα ρεπορτάζ στους New York Times, το οποίο συγκριτικά με τα υπόλοιπα ΜΜΕ, εννοώ τα τηλεοπτικά κανάλια, δεν ήταν τότε τόσο κακό για εκείνη την πρώτη έκδοση μετά την αποκάλυψη του ντοκιμαντέρ. Αλλά τότε, μόλις αυτό το ρεπορτάζ εμφανίστηκε στους New York Times, δόθηκε από τους αρχισυντάκτες άπλετος χώρος στους απολογητές του στρατού και όχι σε οποιονδήποτε άλλον. Και έτσι, επί πολλές ημέρες εμφανίζονταν άρθρα από

τέτοιους απολογητές, που παρουσίαζαν διάφορες δικαιολογίες του περιστατικού και έριχναν το φταίξιμο σε εμάς. Αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον, γιατί μας δείχνει μία σειρά από πράγματα.

Πρώτον, είναι δυνατό μερικές φορές να εμφανίζεται κάπου στους New York Times η κριτική στο αμερικανικό κατεστημένο του στρατού και των μυστικών υπηρεσιών. Αλλά πόση πίεση χρειάζεται να ασκηθεί, για να συμβεί κάτι τέτοιο! Έτσι, σε αυτή την περίπτωση είχαμε ένα εξαιρετικά σημαντικό από ειδησεογραφική άποψη βίντεο, ίσως το πιο σημαντικό των τελευταίων πέντε ετών. Επίσης αποτελούσε αδιάσειστη απόδειξη, γιατί ήταν αυθεντικό, πολύ δυνατό και ξεκάθαρο για το τι γινόταν εκεί. Και το φτιάξαμε ανεξάρτητα, δηλαδή η είδηση δεν ήταν των New York Times αλλά δική μας και οι New York Times απλώς την αναπαρήγαγαν. Συνεπώς, στο βαθμό αυτό ήταν προστατευμένοι. Εντούτοις, το κόστος για αυτούς ήταν η υποχρέωση να ανοίξουν πελώριο χώρο δημοσίευσης για όλους τους απολογητές του στρατιωτικού κατεστημένου να έρθουν και να δικαιολογήσουν τη συμπεριφορά αυτή χωρίς να εισφέρουν καν νέα γεγονότα. Η κριτική λοιπόν στο στρατιωτικό κατεστημένο των ΗΠΑ απαιτεί την παραχώρηση εξαιρετικά μεγάλης ελευθερίας σε αυτό να απολογηθεί και να δικαιολογήσει τις δραστηριότητές του. Δεν χρειάζεται δε τίποτε άλλο, ούτε καταγραφή κάποιων γεγονότων, ειδήσεων ή οτιδήποτε άλλο. Μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι όλοι αυτοί οι απολογητές, που δημοσίευαν στους New York Times για λογαριασμό του στρατιωτικού κατεστημένου, ήταν εκεί απλώς επειδή είχε εξαντληθεί η ειδησεογραφική πλευρά του θέματος, δηλαδή δεν υπήρχε άλλο ειδησεογραφικό υλικό, και γι' αυτό, το κενό ενδιαφέροντος έπρεπε να γεμίσει με εκφορές απόψεων.

Είναι αυτή καλή δικαιολόγηση για τη στάση των New York Times στο θέμα; Όχι, γιατί είχαμε πρόσθετο υλικό μετά την πρώτη αυτή ημέρα σε συνεργασία με την ισλανδική τηλεόραση ITV, η οποία έστειλε ανθρώπους στη Βαγδάτη να μαζέψουν κι άλλο υλικό, να πάρουν συνεντεύξεις, να τραβήξουν εικόνες από τις οικογένειες των θυμάτων και του κτηρίου κτλ. Έπαιξαν τίποτα από αυτό; Όχι, δεν άγγιξαν τίποτα. Ένας Αμερικανός στρατιώτης, που ήταν στο

έδαφος, μίλησε γι' αυτό ως πρώτη τάξεως μάρτυρας και μάλιστα Αμερικάνος. Πήραν τίποτα από αυτό το υλικό, του πήραν συνέντευξη; Όχι. Ένας Αμερικανός σκηνοθέτης έτυχε να βρίσκεται στη Βαγδάτη μία ημέρα μετά τη σφαγή, για να κάνει ένα ντοκιμαντέρ για τους Ιρακινούς πρόσφυγες, και πήρε συνεντεύξεις από τους ανθρώπους στον τόπο του εγκλήματος και πήρε σκηνές από το γαζωμένο βαν, που προσπάθησε να σώσει έναν από τους πολεμικούς ανταποκριτές. Απίστευτο υλικό μία μέρα μετά το συμβάν, το οποίο δεν μπορούσε να διαστρεβλωθεί ούτε να έχει πολιτικά υποκειμενική χροιά, καθώς ο σκηνοθέτης δεν ήξερε το σκάνδαλο που αργότερα θα ξεσπούσε. Χρησιμοποίησαν τίποτα από αυτό το υλικό; Όχι, και μάλιστα κανένα αμερικανικό ΜΜΕ δεν το έκανε.

Μπήκαμε λοιπόν μέσα στο τείχος των κυρίαρχων αμερικανικών ΜΜΕ αλλά τότε αυτό άνοιξε τεράστιο χώρο για μία αντεπίθεση και όχι για οποιουδήποτε είδους συνέχεια. Και τότε ο Bill Keller, στο βιβλίο του «Open Secrets» και στα άρθρα του, προσπάθησε να αναποδογυρίσει τα όσα είχαμε κάνει με το ντοκιμαντέρ μας «Collateral Murder». Το ντοκιμαντέρ ήταν βασισμένο σε ένα ακατέργαστο απόρρητο βίντεο από την κάμερα, που βρισκόταν τοποθετημένη στο οπλοπολυβόλο του Απάτσι, ήταν δηλαδή ακριβώς αυτό που έβλεπε ο πιλότος και ο πολυβολητής. Ωστόσο, έχοντας δει ολόκληρο το βίντεο, ήταν πολύ δύσκολο να καταλάβεις τι γινόταν. Και όταν το είδα για πρώτη φορά δεν μου ήταν καθόλου ξεκάθαρο πού ήταν, ποιος ήταν, πώς διαδεχόταν η μία σκηνή την άλλη, καθώς υπήρχαν ενδιάμεσοι νεκροί χρόνοι κτλ. Γι' αυτό, με μεγάλη προσοχή και δουλειά το βάλουμε σε μία συνέχεια και αυτό που καταλάβαμε ήταν ότι είχε εξ επίτηδες συγκαλυφθεί ήδη από το 2007. Το γεγονός είχε καταγραφεί δημοσιογραφικά, γιατί υπάρχει πάντοτε δημοσιογραφική καταγραφή σε τέτοιες περιπτώσεις, αφού είχαν σκοτωθεί δύο πολεμικοί ανταποκριτές, και μάλιστα είχε υπάρξει και ρεπορτάζ στους New York Times. Και κάποια ρεπορτάζ είχαν πάει τόσο μακριά, ώστε να αφήνουν να εννοηθεί ότι το βαν είχε καταστραφεί από αντάρτες, ενώ οι New York Times και ο στρατός είχαν ισχυριστεί ότι δεν γνώριζαν πώς αυτό είχε καταστραφεί. Επομένως, η υπόθεση είχε εξ επίτηδες

θαφτεί. Έπρεπε λοιπόν να εξηγήσουμε στο βίντεο ότι εδώ βρίσκεται αυτός ο άνθρωπος εκεί ο άλλος, αυτοί είναι οι δύο πολεμικοί ανταποκριτές, που πηγαίνουν από τον ίδιο δρόμο, εδώ είναι ο ίδιος άνθρωπος που πυροβολείται. Τότε οι Times έγραψαν στην αυτοεπιβεβαιούμενη επίθεσή τους ότι είχαμε μοντάρει εκτός του ντοκιμαντέρ βίντεο από ενόπλους.

Στην πραγματικότητα ήμασταν εξαιρετικά προσεκτικοί κατά το μοντάρισμα του ντοκιμαντέρ, ώστε να αποφύγουμε τέτοιες επιθέσεις σε βάρος μας. Τα πρώτα δέκα λεπτά είναι συνεχόμενα και αμοντάριστα. Μετά έχει κοπεί κάποιος νεκρός χρόνος, όπου δεν συμβαίνει τίποτα. Όταν δε αποκαλύψαμε τα βίντεο, τα αναρτήσαμε δίπλα δίπλα, δηλαδή πάνω την ακατέργαστη έκδοση και από κάτω τη δική μας. Ήμασταν λοιπόν πιο πιστοί στα γεγονότα κατά την παραγωγή αυτού του υλικού από οποιοδήποτε ντοκιμαντέρ έχω δει. Είναι άλλωστε κομμάτι της φιλοσοφίας μου σχετικά με το πώς πρέπει να ασκείται με επιστημονικό τρόπο η δημοσιογραφία το ότι η κύρια πηγή περιεχομένου πρέπει να διατίθεται μαζί με την επεξεργασμένη, ώστε να μπορεί να ελεγχθεί ότι έχει τύχει δίκαιης μεταχείρισης και δεν έχει διαστρεβλωθεί. Αυτό είναι λοιπόν ό,τι κάνουμε, και κάναμε πολύ καλή δουλειά. Επομένως, ο ισχυρισμός ότι σκηνές από ενόπλους αντάρτες είχαν μονταριστεί εκτός του ντοκιμαντέρ ήταν εντελώς ψευδής. Μπορεί ο οποιοσδήποτε να δει τα δύο βίντεο. Άρα μπορεί ο οποιοσδήποτε να ελέγξει, οι New York Times μπορούσαν να ελέγξουν αλλά δεν ήλεγξαν. Γιατί δεν ήλεγξαν; Επειδή είχαν άλλη ατζέντα.

Σημειώσεις:

1. [Σ.τ.Μ.] Η Judith Miller είναι βραβευμένη με Πούλιτζερ δημοσιογράφος, η οποία είχε γράψει σειρά δημοφιλών άρθρων στους New York Times για το πρόγραμμα όπλων μαζικής καταστροφής του Ιράκ, τα οποία αργότερα αποδείχθηκαν ανακριβή ή και τελείως χαλκευμένα.

2. Το «Collateral Murder» ήταν ντοκιμαντέρ της Wikileaks με πραγματικές σκηνές από τρεις εναέριες επιδρομές Αμερικανικών ελικοπτέρων στη Βαγδάτη στις 12 Ιουλίου 2007, στις οποίες

εικονίζονται στρατιώτες των ΗΠΑ να δολοφονούν εν ψυχρώ 12-18 άοπλους πολίτες και να τραυματίζουν δύο παιδιά.

3. Cablegate αποκαλούνται οι αποκαλύψεις από την οργάνωση Wikileaks εκατοντάδων χιλιάδων απόρρητων εγγράφων της διπλωματίας των ΗΠΑ , που ξεκίνησαν το Φεβρουάριο του 2010 και είχαν σοβαρό αντίκτυπο στη δημόσια εικόνα των ΗΠΑ σε όλο τον κόσμο.

Περιοδικό Βαβυλωνία #Τεύχος 3

Richard Stallman at B-FEST 2: Copyrights against community (video)

The speech of Richard Stallman was held in Athens at B-FEST 2, on 28/5/10.

Title: **“Copyrights against community”**

Η ομιλία του Ρίτσαρντ Στάλμαν στην Αθήνα στο B-FEST 2, στις 28/5/10.

Τίτλος: «Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ»

Ομιλητής: ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΣΤΑΛΜΑΝ

Εισηγητές: Αντώνης Μπρούμας & Δημήτρης Δασκαρόλης

[youtube id="4M7Je_fnbb4"]

ΔΙΚΤΥΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΗΦΙΑΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Παρασκευή **28 Μαΐου 2010**

Σχολή Καλών Τεχνών, Πειραιώς 256, Αθήνα

www.dln.gr

DIGITAL LIBERATION NETWORK

free as in freedom

ο **Richard Stallman**
στην Αθήνα

17:00 - 18:00 ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ:
Ιδιωτικά Δικαιώματα ή Ελεύθερη
Πρόσβαση στη Γνώση;

18:00 - 21:00 ΟΜΙΛΙΑ:
Η Πνευματική Ιδιοκτησία κατά
της Κοινότητας

2ο ΔΙΕΘΝΕΣ ΑΝΤΙΕΙΣΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ **BABYLONIA**